מֶרְוָאן, סיפורי מֶהֶר בָּאבָּא לילדים
נכתב על ידי אן ג׳יילס.
איורים דוט לסניק.

Merwan, stories of Meher Baba for Children

מרוואן, סיפורי מהר באבא לילדים

מֶרְוָאן, סיפורי מֶהֶר בָּאבָּא לילדים

Merwan, stories of Meher Baba for Children

״אני אוהב ילדים ואושרי הגדול ביותר הוא להימצא עימם. הייתי מעדיף שיהיה לי זמן כדי לשחק עימם... משום שאני מומחה באופן מיוחד במשחקי אבנים. לפני עידנים רבים, כשהתעוררתי, התחלתי לשחק באבנים עם היקום״.

מהר באבא

Copyright© 1980 Text by Anne Elizabeth Giles
Copyright© 1980 Illustrations by Dot Lesnik
Translated into Hebrew: 2002 Etzion Becker
Printed 2007
P.O. Box 7398, Jerusalem, 91073, Israel
All rights reserved

מָרְוָאן, סיפורי מָהֶר בָּאבָּא לילדים
נכתב על ידי אן ג׳יילס.
איורים דוט לסניק.
תורגם לעברית על ידי עציון בקר 2002
תיבת דואר 7398, ירושלים, 91073
יצא לאור 2007

תוכן עניינים

הקדמה	8
שאריאר נושא אישה	12
משחקים באבנים ומפריחים עפיפונים	14
נשיקה	16
הסיפור אודות הסוס הלבן	19
כיצד ראמג׳ו מכר את חנותו	23
שתיקתו של מהר באבא	25
החזק היטב!	28
״האהבה קוראת לי לבוא אל המערב״	31
סיפורם של שיכורי האלוהים	34
האיש הזקן והנסיעה ברכבת	37
ארוחת בוקר בחיים החדשים	40
מתנה מאלוהים	42
ביתו של מהר באבא במערב	45
כיצד היה ישן מהר באבא	49
פגישה עם חבר ותיק	50
הגונג שנדם	53
הרועה הנאמן	55

הקדמה

ספר זה הינו אודות מרוואן שאריאר איראני.[1] למרות שמרוואן חי את מירב שנותיו בהודו, אנשים מכל רחבי העולם אהבו אותו. כשהיה איש צעיר, כמה מידידיו העניקו לו את הכינוי מהר באבא, וכך הוא נודע בשם זה מאותו הזמן. משמעות המילה "מֶהֶר" זה "רחמן", או מלא אהבה. באבא היא מילה אחרת ל-"אבא". האנשים שכינו אותו בשם מהר באבא ראו בו את מורם הרוחני.

מורה רוחני הינו אדם שייעודו לסייע לאנשים להתקדם אל אלוהים. אין זה דומה לאדם המשמש ככוהן, רב או כומר, משום שמורה רוחני אמיתי חייב להיות מושלם. משמעות הדבר היא אדם שהתאחד עם אלוהים. אנשים כאלו הינם נדירים ביותר.
כינויו של מהר באבא היה גם אווטאר. על פי דבריו, האווטאר הינו האדם הראשון שנעשה ממש מושלם. הוא מאוחד עם אלוהים, ושב וחוזר אל העולם כבן אדם, שוב ושוב – בכל 700 עד 1400 שנים. כאלוהים, הוא רואה עצמו כשוכן בכל אחד ובכל דבר. משימתו היא לסייע לכל הבריאה באהבתו. כשעבודתו מסתיימת, הוא עוזב את הגוף. אולם אין הוא נוטש לעולם את העולם. אהבתו ורוחו שוררים בעולם כדי לסייע לבני האדם עד שיבוא שוב. מהר באבא אמר כי הוא בא כבר לפנים כזורואסטר, רמה, קרישנה, אברהם, בודהא, ישוע ומוחמד. לעתים מכנים אותו אלוהים- אדם (God Man). בתקופות אחרות קוראים לו משיח. אולם אין זה חשוב כיצד מכנים אותו בני האדם, הוא אומר כי המסר שלו הינו תמיד אותו מסר:
"אהוב את אלוהים, ותמצא כי עצמיותך ממש איננה אלא אלוהים עצמו".

"אלוהים שוכן בכל אחד, כך שאם תנסה לאהוב את האחרים, לעזור להם ולגרום להם לאושר, אזי הינך אוהב את אלוהים". מהר באבא.

[1] Merwan Sheriar Irani

חיפוש במדבר

זה התרחש בערך באמצע המאה התשע עשרה, כשאיש צעיר הלך וכשל במרחבי המדבר היוקדים בצפון הודו. שמו היה שאריאר. הוא הגיע מפרס (אירן), ועזב את ביתו בחיפוש אחר אלוהים.

שאריאר נדד כבר שנים רבות בחיפושיו. הוא קיבץ את מזונו בזמן נדודיו.

באותו יום חש שאריאר שאיננו יכול עוד להמשיך. הוא נמצא הרחק מכל עיר. החולות צרבו את רגליו, ומימיו אזלו. שפתיו נבקעו ולשונו צבתה בפיו מצמא.

שאריאר כשל והמשיך, ראשו סחרחר. הוא בהה למרחקים. הוא היה באמצע שום מקום. מים ומחסה לא היו בנמצא במרחק של קילומטרים רבים. הוא המשיך לדדות ולאחר זמן מה קרס. הכל החשיך עליו, והוא ידע כי הוא עומד למות. הדבר הבא ששאריאר הבין, היה קול שדיבר אליו: "שתה את זה", אמר הקול.

שאריאר מצא עצמו שכוב על החול. שני אנשים עמדו לפניו. האחד היה צעיר, השני זקן. שני האנשים נשאו נאדות עור למים על שכמיהם. הזקן טיפטף כמה טיפות על שפתותיו החרבות של שאריאר. לאחר זמן מה יצק הצעיר מספיק מים כדי להרוות את צימאונו של שאריאר.

"מדוע הגעת לכאן?" נזף האיש הצעיר בשאריאר. "יכולת למות כאן במדבר. מדוע הינך מדאיג את אלוהים בהתנהגותך הטיפשית?"

שאריאר השפיל את מבטו. מצפונו ייסר אותו.

"כעת המשך בדרכך", אמר האיש השני, "אתה

תגיע אל בקתה בה גר איש בא בימים. הוא ייתן לך אוכל לאכול. לאחר מכן, לך בכיוון ההפוך, ותגיע אל עיירה״.
שאריאר התרומם כדי להודות לשני האנשים, אולם לתדהמתו, הם נעלמו!
דבר לא נראה למרחקים פרט לחול.
״אנשים אלו נשלחו מאלוהים עצמו״, חשב שאריאר, והוא המשיך במסעו.

ככל שחלפו הימים, ייאושו של שאריאר בחיפושיו אחר אלוהים הלך וגבר. הוא זכר מעשיה עתיקה. אם יתווה מישהו מעגל על הארץ וישהה בתוכו ארבעים יום ללא אכילה או שינה, האמונה הייתה שאלוהים יעניק לו את משאלתו.

שאריאר החליט לעשות כך. הוא עג עוגה על הארץ ופסע לתוכה. יום אחד חלף, יום שני גם כן. שאריאר לא זע ולא נע.

ביום השלושים, שאריאר היה כבר עייף ורעב מאוד. אחרי הכול, הוא לא אכל ולא ישן כמעט חודש. לבסוף הוא לא היה מסוגל להמשיך עוד, ויצא מהמעגל. כשהלך לו, הוא התעצב משום שכשל במבחן.

״כיצד אוכל כעת למצוא את אלוהים?״ חשב לעצמו.

יום אחד, מותש כולו, התכונן שאריאר להירדם על שפת נהר. לפתע שמע קול שדיבר אליו בבירור: ״שאריאר״, אמר הקול, ״לא נועדת לדבר אליו אתה שואף. אולם מישהו שייוולד לך יגשים זאת. כעת לך ושוב לביתך״.

שאריאר ידע ששמע את קול האלוהים. והוא ידע שעליו לעשות כפי שנאמר. הוא החליט לשוב הביתה אל משפחתו. אחותו עזבה את פרס ועברה להודו. וכך היה שאל ביתה הוא נסע כעת – לעיר בהודו ששמה פוּנֶה.

פולה
בית הכנסת על יד הנהר
בית הכנסת הגדול
בית הקברות
בית הקברות
רחוב הנמל
רחוב הנמל
כיכר העיר
רחוב הנמל
צפון

שאריאר נושא אישה

"בואו מהר", הזעיקה פירוג'ה את משפחתה. "בואו וראו מי נמצא כאן. שאריאר, אחי, שב הביתה!"
אחותו של שאריאר הייתה מאושרת מאוד לראות אותו. זה שנים רבות שהוא נעלם. כעת הוא שב והיא חפצה שיישאר. "אל תעזוב", אמרה פירוג'ה. "עליך לנטוש את נדודיך והישאר עימי. אמצא לך עבודה ואישה. אישה תסייע לך להסתדר בחיים".
"לא, פירוג'ה, לא", אמרה שאריאר. "אני אוהב את החיים כפי שחייתי אותם. אין בדעתי לוותר עליהם, ואין בדעתי להתחתן".
אולם פירוג'ה המשיכה להפציר בשאריאר שיתחתן ויימצא את מקומו בחיים. תחילה הציעה נערה אחת, ולאחר מכן אחרת.
"יהי כן", אמר פתאום, והצביע לעומת ילדה קטנה הממהרת במורד המשעול לבית סיפרה. "אם אתחתן, אתחתן רק עם הילדה הזאת ולא עם מישהי אחרת".

שאריאר גיחך לעצמו מהבדיחה שבדבר. הוא היה כבר בן שלושים. הילדה הקטנה (שמה היה שירין), הייתה בת חמש. זה היה אמור לשים קץ להפצרות אחותו.

אישה לשריאר

אולם להרבה הפתעתו של שאריאר, אחותו לקחה את דבריו ברצינות. היא ידעה שלעולם לא ישוב בו מהבטחתו.
"אלך ואדבר מייד על לב משפחת הילדה", אמרה לעצמה.
באותם ימים, הורים בהודו היו מחתנים לעתים קרובות את ילדיהם. לעתים קרובות ילדים היו מאורסים כבר מגיל צעיר.
פירוג'ה הלכה אל אימהּ של שירין, וכרעה על ברכיה לפניה. היא התחננה בפני האם שתיתן את בִּיתהּ לשאריאר בקדושת הנישואין. "אושרי נתון בידיך", בכתה פירוג'ה, "עזרי לי להציל את אחי". אימהּ של שירין הסכימה.
באותו לילה כשאביה של שירין שב הביתה, הוא נדהם לשמוע על אודות התכניות לחתונה. "איך יכולת להסכים לכך מבלי לשאול אותי?" הוא זעם. אולם במשך הזמן הוא נוכח לדעת איזה איש אציל היה שאריאר והוא התמלא בחיבה אליו.

תשע שנים חלפו להן כששאריאר המתין כדי ששירין תגדל. הוא מצא עבודה כגנן ולמד להתרגל לחיות שוב במקום אחד. לאחר זמן מה הוא פתח בית תה.

כששירין הגיעה לגיל ארבע עשרה, הם נישאו. עד מהרה נולד להם בן, בשם ג׳אמשד. ושנה מאוחר יותר גילתה שירין שעומד להיוולד להם עוד ילד.

בערך באותו זמן חלמה שירין חלום מוזר. היא חלמה שהיא נמצאת במישור רחב ופתוח. היא הייתה מוקפת בהמוני אנשים שמילאו את המישור עד מעבר לאופק, עד היכן שהעין יכלה להגיע. האנשים הזרים הגיעו מכל מיני מדינות. ונראה היה שכולם מחכים למשהו – משהו שיבוא מקרבה של שירין. זה החריד אותה, והיא התעוררה משנתה.

שירין סיפרה את חלומה לשאריאר. הוא נזכר בקול ששמע במדבר וידע מה משמעות החלום. הוא אמר לאשתו הצעירה, ״אין לך מושג, שירין, מי עומד להיוולד לנו!״

שאריאר לקח את שירין לבית החולים סָאסוּן שבפּוּנָה. השכם בבוקר העשרים וחמישה לחודש פברואר, שנת 1894, ידעה שירין כי הגיע הזמן שיוולד הילד. נזירה קתולית נקראה מתפילותיה כדי לסייע בלידה.

מייד לאחר השעה חמש בבוקר נשמע קול בכי. בן זכר היה התינוק. שאריאר ושירין העניקו לו את השם מרוואן.

בית הדלעת

משחקים באבנים ומפריחים עפיפונים

מרוואן גדל בבית קטן בפונה עם אביו ואמו, שלושה אחים ואחות. ביתם נקרא בית הדלעת משום שאבן גדולה בצורת דלעת הייתה מונחת ליד הדלת.

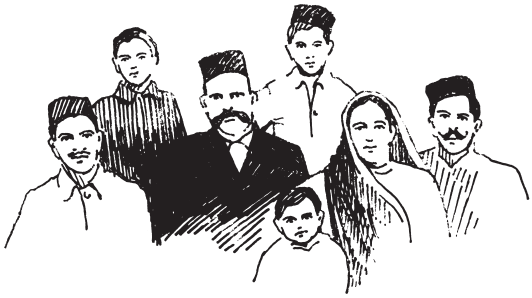

מרוואן (משמאל) ומשפחתו

כילד קטן, מרוואן נהג להשתובב כששירין לא הייתה משגיחה. פעם היא מצאה אותו משחק בשמחה עם נחש שחור. היה זה קוברה, אחד מהנחשים המסוכנים ביותר שבהודו! שירין נחרדה, אולם למרבה המזל הנחש חמק מבלי לפגוע במרוואן ולא נראה עוד.

מרוואן גדל באושר. הוא היה נער מלא חיים ושובב שאהב להפריח עפיפונים ולשחק באבנים במשעול שליד ביתו. הוא הצטיין במיוחד במשחקים ובספורט. למשחק אחד קראו גילי – דַנְדָה ושיחקו אותו עם מקל ודיסקוס עץ. משחק אחר, אטיה – פאטיה, היה דומה למשחק ה"תופסת", ושיחקו אותו שתי קבוצות במגרש רחב. משחק שלישי, "שבע אבנים", שיחקו עם שבע אבנים שטוחות וכדור. מרוואן אהב אותו כל כך שהוא נהג לשחק בזה גם כאשר היה גדול.

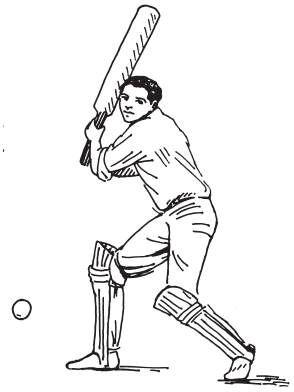

כשהתבגר, הלך מרוואן לבית הספר האנגלי קֶמְפְּ גוֹברמֶנְט ולבית הספר התיכון סיינט וִוינְסֶנְט שבפונה. בבית הספר מרוואן היטיב לשחק הוקי וקריקט. הוא היה מהיר וזריז כל כך עד ששאר הנערים היו צריכים לרוץ כדי להתמודד עימו. בגלל זה, הם העניקו לו את הכינוי "חשמל".

מרוואן הפך לאחד מטובי שחקני הקריקט בסיינט ווינסנט. פעם אחת, תוך כדי תחרות קריקט, הוא למד לקח חשוב במנהגי הספורט. במשחקי זה, מרוואן היה השחקן הראשון לחבוט. הוא נשאר במגרש לכל אורך המשחק מבלי שיוחלף. אולם הוא העניק לקבוצתו מעט מאוד הקפות, והמשחק נראה משעמם מאוד. מרוואן

למד כי שחקן טוב איננו משחק רק לעצמו, אלא כך שהאנשים גם יתענגו לחזות במשחק.

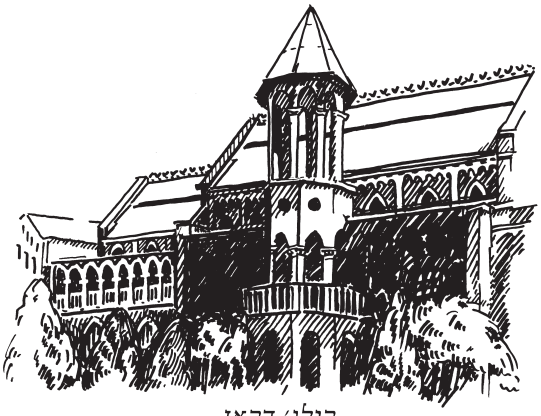

קולג׳ דקאן

אחרי התיכון נכנס מרוואן לקולג׳ דקאן שבפונה. הוא היה תלמיד טוב. הוא ידע כעת לדבר ולקרוא בכמה שפות הודיות – גוּג׳ראטי, מראטי, הינדי ואוּרדוּ – וכמו כן אנגלית ופרסית. הנושאים החביבים עליו היו ספרות ושירה. במיוחד הוא אהב את חאפיז, משורר פרסי מפורסם. למרוואן היה קול יפה והוא חיבב מוסיקה. אנשים אהבו לשמוע אותו שר שירים וגאזאלים[2] על אודות אלוהים. הוא גם כתב שירים ופואמות משלו, שהופיעו בעיתון בית הספר ובעיתון בבומביי.

באותו זמן פתח מרוואן מועדון. זה נקרא ״הקלאב הקוסמופוליטי״. חוקיו היו: לא הימורים, לא קטטות ולא קללות. היה משהו במרוואן שמשך את האנשים. נערים אחרים בחרו בו לעתים קרובות כמנהיגם. בכל עת שנתגלעו ביניהם מחלוקות, הם היו באים אליו לעתים קרובות למתן עצה.
פרט לכך מרוואן נראה כאיש צעיר רגיל ונורמאלי – זאת אומרת, עד שאירוע בלתי רגיל שינה את חייו לתמיד.

2 גאזאל – מבנה שיר בשירה הפרסית. gazal

נשיקה

היה זה יום חם ונעים בקיץ של שנת 1913. העיר פונה המתה מפעילות. החנוונים טאטאו את חנויותיהם. עקרות בית מיהרו לבתיהן מהשוק. ילדים שיחקו משחקים רועשים ברחובות.

מרוואן שהה כעת שנתיים בקולג׳ דקאן. בכל יום הוא רכב על אופניו דרך הרחובות ההומים של פונה. בכל יום הוא חלף על פני עץ עבות ירוק שתחתיו ישבה אישה זקנה, האזראט באבאג׳אן שמה, מוקפת אנשים רבים. נאמר שגילה היה מעל 120 שנה. היו אנשים שאמרו שהיא קדושה, ואחרים אמרו שמעמדה הרוחני אפילו גדול יותר.

נראה היה שמרוואן שקע בהתעלות חושים

בדרך כלל מרוואן לא שם ליבו לדברים האלה. אולם באותו יום, מסיבה כלשהי, הוא הציץ לעברה. עיניהם נפגשו, ובאבאג׳אן אותתה לו. מרוואן ירד מאופניו ופסע אליה. ללא מילה קמה באבאג׳אן על רגליה וחיבקה אותו. ואז היא נשקה על מצחו בין העיניים. מרוואן שהה עם באבאג׳אן זמן מה,

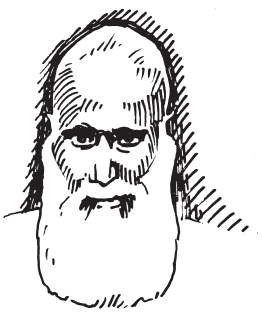

טאג׳ודין באבא

נאריאן מהרג׳

באבאג׳אן

ואז שב לביתו. בערב הבא הוא שב לראותה. הוא גילה כי הוא נמשך באופן מוזר אל אישה זקנה זאת.

ככל שחלפו הימים, בילה מרוואן כל ערב עם באבאג׳אן. ערב אחד, בינואר 1914, מרוואן נשק לידה של באבאג׳אן ועמד למולה. באבאג׳אן נשקה למרוואן על מצחו.

סאי באבא

אופאסני מהרג׳

הוא עמד שם כמה דקות ושב הביתה.

בפעם הזאת, כששב הביתה, התרחש דבר בלתי רגיל. מרוואן החל לחוש בגלי התרגשות עזים של הנאה וכאב בכל גופו. אזי, כבהבזק אור, הוא חש כאילו מסך סנוורים הוסר מעיניו. היה זה בדומה להתעוררות מחלום וזכירת מיהו אל נכון. במקום לראות את העולם, הוא ראה כי רק הוא עצמו קיים. הוא היה כמו אוקיאנוס נרחב, ללא גבולות ומיגבלות. בכל הסובב אותו שרר אושר גדול.. ... האושר של התאחדות עם אלוהים.

בבוקר המחרת מצאה שירין את מרוואן מוטל במיטה. עיניו היו פעורות לרווחה, אולם לא נראה שהוא מבחין בה. שירין התמלאה בחרדה. היא קראה לרופא, אולם כל תרופותיו לא הועילו. נראה היה כאילו מרוואן שרוי בטראנס. הוא לא אכל ולא ישן, ונראה היה שאין הוא מבחין כלל במעשיו.

נואשת, פנתה שירין לבאבאג׳אן. ״מה עוללת לבני?״ תבעה לדעת.
באבאג׳אן חייכה. ״מרוואן איננו רק בנך״, היא אמרה. ״הוא שייך לעולם כולו״.

באבאג׳אן ידעה מה קורה למרוואן משום שנשיקתה גרמה לשינוי שהתרחש בו. היא ידעה שהוא איננו סובל ממחלה או מפגיעה, או שהוא שרוי במצב של טראנס. הוא התנהג בצורה כזאת משום שבאותו רגע כל מה שהוא היה מודע לו זה שהוא אלוהים.

היא ידעה שעד מהרה הוא ישוב למודעות הארצית. זה יהיה מכאיב, אולם אנשים אחרים כמוה יסייעו לו.
באבאג׳אן לא הייתה אישה רגילה. מרוואן אמר לאחר מכן שהיא הייתה אחד מחמשת המורים המושלמים המסייעים תמיד לאווטאר כשהוא נולד עלי אדמות. בצעירותו, הוא גדל כנער רגיל. ואז, בזמן המתאים, המורים המושלמים מסייעים לו לדעת מיהו ועוזרים לו להתבסס בעבודתו.

עד מהרה, מבלי לדעת מדוע, חש מרוואן בדחף לנדוד. אחד אחרי השני, הוא ביקר את שאר ארבעת המורים המושלמים. שמותיהם היו נאריאן מהרג׳, טאג׳ודין באבא, סאי באבא ואופאסני מהרג׳. אופאסני מהרג׳ הוא שהעניק את מירב הסיוע למרוואן. מרוואן ביקר אותו קרוב לשבע שנים.

לבסוף הגיע הזמן שאופאסני מהרג׳ ידע שמרוואן איננו זקוק עוד לעזרתו.
״מרוואן״, הוא אמר, ״אתה הוא האווטאר, ואני מצדיע לך״.

מרוואן היה בן עשרים ושמונה שנים בקירוב. הוא היה מוכן כעת ללכת בדרכו ולהתחיל את עבודתו. במשך השנים האלו אנשים רבים נמשכו אליו. קבוצת גברים אחת התקבצה וחייתה סביבו בפונה. אופאסני מהרג׳ אמר לכמה מהאנשים האלה כי כעת מרוואן הינו מושלם. הוא אמר להם להיצמד למרוואן ולמלא אחר כל מצוותיו של מרוואן.

מרוואן כינה את האנשים האלו כמאנדאלי שלו, מילה שמשמעותה היא ״חברים קרובים״. בתחילה הם קראו לו בפשטות ״מרוואן״. אולם משהפך כעת להיות המורה שלהם, כמה מהאנשים חפצו להעניק לו שם חדש. למרוואן לא הייתה התנגדות לכך. עד מהרה, לכל אלו ששמעו אודותיו, הוא נודע בשם מהר באבא – אב הרחמים.

הסיפור אודות הסוס הלבן

באותו זמן שמרוואן נפגש לו עם באבאג׳אן, גדלה ילדה קטנה בפונה. היא הייתה בתו של ג׳הנגיר, שומר יערות בשירות המדינה, ושמה היה מֶהֶרָה.

למהרה הייתה ידידה טובה ושמה זִינָה. שתי הילדות הלכו יחדיו לבית הספר. יום אחד, כשמהרה הייתה בת עשר או אחת עשרה, ניגשה אליה זינה במהלך ההפסקה.
״מהרה, האם את מכירה את באבאג׳אן?״ שאלה זינה. ״היא גדולה מאוד. היא יודעת הכול, והיא יכולה להעניק לנו כל אשר נבקש. בואי, נלך ונבקש ממנה משהו?״
״כן, אבל מה עם הצלצול?״ שאלה מהרה.
״או, יש עוד הרבה זמן עד שהפעמון יצלצל״, ענתה זינה. ״בסדר״, אמרה מהרה, ״נלך במהירות״.

שתי הילדות מיהרו אל מחוץ לחצר בית הספר כשהן אוחזות ידיים ורצו במורד הרחוב.
אבל באותו יום באבאג׳אן לא ישבה תחת העץ שלה . הילדות מצאו אותה יושבת מאחורי החומה מחוץ לבית הספר.

מהרה וזינה פוגשות את באבאג׳אן

זינה משכה בשרוול של מהרה. ״את תלכי ראשונה״, לחשה.
״לא״, ענתה מהרה, ״את תלכי ראשונה. אני מתביישת״.
כשזינה הלכה לדבר עם באבאג׳אן, תהתה מהרה מהו הדבר שאותו תבקש ממנה. היא ידעה שהיא חייבת לבקש משהו, אולם שום דבר לא עלה בדעתה. באותו רגע שבה זינה, והיה זה כעת תורה של מהרה.

הלכה מהרה וכרעה ברך בביישנות לפני באבאג׳אן.
״מהו הדבר, ילדתי?״ שאלה

באבאג׳אן.
מהרה ידעה שעליה לחשוב במהירות. ממש באותו רגע חלפה ברחוב עגלה עם סוס.
״אה, כן באבאג׳אן״, היא אמרה, ״סוס! אני חפצה בסוס רכיבה!״

מהרה ידעה שזה נשמע משונה, אולם היא באמת השתוקקה לסוס משלה. אביה לימד אותה לרכב כבר בגיל שש. לאחר מכן, כשהוא נפטר, אימה לא רצתה להמשיך בטורח שבטיפול בסוסים.

באבאג׳אן הישירה את מבטה אל עיניה של מהרה בחיוך קל ומתוק. אזי הפנתה את מבטה ובהתה בשמים. באבאג׳אן דיברה בקול שבקושי נשמע, אולם מהרה הצליחה לשמוע משהו ממה שהיא אמרה. ״איש יפה מאוד״, שמעה מהרה, ״איש יפה מאוד ומושלם. כל העולם יתבונן בו ויאהב אותו״.
לאחר מכן היפנתה באבאג׳אן את מבטה לעבר מהרה עם חיוך נעים. ״טוב מאוד, ילדתי״, היא אמרה, ״את יכולה ללכת כעת״.
ממש ברגע זה צלצל פעמון בית הספר. ״בואי!״ קראה זינה. ״אנו נאחר לשיעור!״
שתי הילדות רצו בחזרה והגיעו לכיתה בדיוק בזמן.

לאחר כמה ימים שכחה מהרה לגמרי כי ביקשה סוס מבאבאג׳אן. אולם יום אחד, כמה חדשים לאחר מכן, כשמהרה שיחקה בגינה לאחר בית הספר, אמרה לה דודתה ללכת ולהסתכל באורווה. ״אימך קנתה לך סוס נחמד מאוד״.
מהרה חשבה שדודתה צוחקת ממנה.
״אכן כן, מהרה״, אמרה הדודה, ״אני באמת אומרת לך את האמת. לכי וראי בעצמך״.
כשניגשה מהרה לאורוות, היא לא האמינה למראה עיניה. באחד התאים עמד לו סוס יפהפה. הוא היה לבן כשלג ואפו ורדרד. אחת מעיניו הייתה כחולה והשנייה שחורה.

הסיפור אודות הסוס הלבן

הסוס נראה חזק ומהיר. הוא דילג בתאו, ומהרה יכלה לראות שהוא עז רוח. זה היה סוג הסוס אותו היא אהבה ביותר.
מהרה חפצה מאוד לרכב על הסוס, אולם היא לא הייתה בטוחה שהמבוגרים ירשו לה לרכב על סוס עז רוח כזה. וכך היא חיכתה כמה ימים לאחר מכן עד כשחשבה שכולם עזבו לפני שלקחה את הסוס לרכיבה. ברגע בו עמדה מהרה לעזוב, סבתה ראתה אותה.

״שובי מהרה!״ קראה סבתה. ״אל תרכבי עדיין על הסוס הזה. הוא עלול להפיל אותך״.
״זה בסדר גמור״, קראה מהרה, ״אל תדאגי לי״.

מהרה לא ידעה אז שיש להרגיל את הסוסים לאנשים שרוכבים עליהם. למרבה המזל, הסוס הזה לא היה פראי מדי, ומהרה רכבה עליו בהנאה לאורך השביל הסמוך לגני בָּאנְד. לאחר מכן, מהרה רכבה על הסוס הלבן עוד כמה פעמים. בגלל לימודיה, היא אף פעם לא יכלה לרכוב עליו כפי שליבה היה חפץ.

לא רק שהסוס היווה הפתעה נעימה, אלא שהוא היה גם בר מזל בדרכים אחרות. זמן קצר לאחר שהסוס הגיע לביתם, החלה אמהּ של מהרה לבקר את המורה המושלם, אופאסני מהרג׳. זה קרה באחד מאותם ביקורים כשמהרה פגשה לראשונה את מהר באבא.
היא ואחותה פְּרֵייני עמדו כבר להיכנס למקדש בסאקורי, שבו גר מהרג׳, כשהן שמעו שמישהו יורד במדרגות.
מישהו אמר, ״זהו מָרְוָואנְגִ׳י, התלמיד הנבחר של מהרג׳״.

מהרה הפנתה מבטה מעלה וראתה איש צעיר וחטוב גו שעיניו החומות רכות ומלטפות.
באותו אחר צהרים היא ראתה שוב את מרוואן. הוא בא למקום שבו דיבר מהרג׳. שוב נוכחה לדעת מָהֶרה עד כמה יפה תואר הוא מרוואן ואיזו דרך ארץ יש בו כלפי מהרג׳.

שנה חלפה לפני שמהרה ראתה שוב את מרוואן. באותו זמן כבר כינו את מרוואן מהר באבא. הוא העתיק את מגוריו לסביבות אחמדנאגאר יחד עם כמה מאנשיו, למקום שאותו כינה מָהֶראָבָּאד.

כעת אמהּ של מהרה, דָאוּלָאטְמָאי, חפצה לנסוע לבאבא כדי להישאר עימו ולשרת אותו. מהר באבא הבטיח כי יקרא לה כשיהיה מוכן להתגורר באופן קבוע במהראבאד. בינתיים, כשחיכו להזמנתו של באבא, שהו זמן מה דאולאטמאי ומהרה באחמדנאגאר ובפונה.

מהר באבא ביקש שהסוס הלבן של מהרה יובא מפונה למהראבאד. מסיבותיו השמורות עימו, הוא החזיק את הסוס במהראבאד ולאחר מכן שלח אותו לאחמדנאגאר. הסוס אולף לסחוב את העגלה שבה מהרה ואמהּ נהגו להשתמש לעתים קרובות כשנסעו למהראבאד לראות את באבא ולקבל את ברכתו.

רצונה של דאולאטמאי התמלא שנה לאחר מכן. היא ומהרה נסעו למהראבאד כדי להישאר שם יחד. הן היו שתי הנשים הראשונות שבאבא הירשה להן לבוא ולחיות באותו מקום.

הן שירתו את באבא כשביצעו כל עבודה שהוטלה עליהן. מהרה בדרך כלל נהגה לכבס את בגדיו של באבא ועזרה במטבח. דאולאטמאי הייתה מסייעת בהכנת ארוחותיו של באבא. קצת לאחר מכן, כשבאבא פתח את בית הספר על שם האזראט באבאג׳אן בכפר ארנגאון שליד מהראבאד, דאולאטמאי הדריכה וסייעה לאחרים בהכנת הארוחות לכל הילדים.

מהרה חדלה להרהר על השתוקקותה לסוס הלבן. אולם יום אחד, כמה שנים לאחר מכן, היא נזכרה במה שבאבאג׳אן אמרה לה: ״כל העולם יתבונן בו ויאהב אותו״. מהרה נוכחה לדעת אז כי באבאג׳אן לא דיברה רק על הסוס הלבן. באבאג׳אן דיברה על מהר באבא. היא ידעה כל הזמן כי מהרה תפגוש את האווטאר של התקופה ותשרת אותו – הידוע בשם האווטאר של הסוס הלבן.[3]
מהרה הייתה מאוד יקרה למהר באבא. הוא אמר פעם כי היא האדם האוהב אותו יותר מכל אדם אחר בעולם.
״היא נשמת אַפַּי״, הוא הסביר. ״אינני יכול לחיות בלעדיה״.

3 בהודו מכנים את פרק הזמן הנוכחי בהיסטוריה קַאלִי –יוגה.
האווטאר של הקאלי-יוגה מתואר כרכוב על סוס לבן.

כיצד ראמג׳ו מכר את חנותו

אחד מהאנשים שאהבו את מהר באבא היה איש צעיר בשם רַאמְג׳וּ. ראמג׳ו חי בלוֹנְאבְּלָה עם אשתו ומשפחתו, ובבעלותו הייתה חנות למימכר בדים. ראמג׳ו היה אדם חביב ומקובל, היו לו חברים רבים והוא השתייך למועדונים רבים.
ראמג׳ו חפץ לעזוב את העיירה שלו ולהצטרף למהר באבא. הייתה רק בעיה אחת. מהר באבא אמר לראמג׳ו כי עליו למכור את חנות הבדים שלו לפני שיוכל לעזוב.
ראמג׳ו העמיד את חנותו למכירה, אולם אף אחד בלונאבלה חפץ לקנות אותה.

לבסוף ראמג׳ו פנה אל מהר באבא בבקשת עזרה. באבא הקשיב לבעיה. ואז הוא נתן לראמג׳ו את העצה הזאת.

״עשה רק דבר אחד״. אמר באבא. ״עד שתמכור את חנותך, אמור לכל מי שתפגוש, ׳עדיין לא מכרתי את חנותי׳. אמור זאת לפני שאתה אומר כל דבר אחר״. זה נשמע כדבר פשוט לעשייה, וראמג׳ו הסכים.
כשהוא קם בבוקר המחרת, ראמג׳ו ברך את אשתו במשפט, ״עדיין לא מכרתי את חנותי. בוקר טוב יקירה״.
אבי אשתו נכנס לחדר. ״עדיין לא מכרתי את חנותי״, אמר לו ראמג׳ו, ״האם תרצה לאכול ארוחת בוקר?״
בכל יום התרחש אותו סיפור. משפחתו של ראמג׳ו החלה לחשוב שמשהו קצת לא בסדר קורה לו.
כשפגש ראמג׳ו את חבריו ברחוב, אותו קטע התרחש. ״עדיין לא מכרתי את חנותי״, הוא היה אומר. ״מזג האוויר נחמד בימים אלה, אינכם חושבים כך?״ חבריו החלו לחשוב שראמג׳ו נעשה קצת משונה. הם סבו על עקבותיהם בכל פעם שראו אותו מתקרב. ראמג׳ו תפס את עצמו חוצה את הכביש לכיוון אחר כדי שלא יפגע ברגשותיהם.

ככל שחלפו השבועות, הלך והשתנה ראמג׳ו. לפני כן היו לו חברים רבים. כעת הוא התחמק מהאנשים לגמרי. אף אחד לא היה מסוגל להבין זאת.
השיא הגיע כשנודע לראמג׳ו שדודו נפטר. בתכונה רבה הכינו הלוויה גדולה, וכל קרוביו אמורים היו להיות שם. ראמג׳ו היה חייב לברך כל אחד מהם כשהוא אומר: ״עדיין לא מכרתי את חנותי״.

זה כבר היה יותר מדי עבורו, כך הוא חשב, וביום הלוויה הוא העמיד פני חולה. הוא שלח הודעה באמצעות אשתו כי איננו יכול לבוא. ואז הוא בילה את היום במיטתו.

כשחש בביטחון שהלוויה כבר עברה, התלבש ראמג'ו לעבודתו. אזי הוא פסע החוצה ובמורד הרחוב אל חנות הבדים שלו. הוא היה מרוצה מעצמו שהתרגיל שלו הצליח, כשראה קהל אנשים גדול מגיח מאחורי פינת הרחוב. הייתה זאת תהלוכת הלוויה של דודו, והיא התנהלה היישר אליו!

לראמג'ו לא היה לאן להימלט. הוא נאלץ לפנות לכל אחד ממכריו ולהביע את תנחומיו. בכל פעם היה עליו להתחיל את המשפט במלים, "עדיין לא מכרתי את חנותי".

כשסיפר ראמג'ו למהר באבא את הסיפור הזה, פרץ מהר באבא בצחוק רם. "טוב מאוד!" הוא קרא. הוא אמר לראמג'ו שאין הוא צריך עוד לדבוק בהוראה הזאת.

כפי שזה התרחש, ראמג'ו לא מכר את חנותו אף פעם. את הבדים הוא מכר לבסוף במכירה פומבית. אולם דבר אחד טוב יצא מהחוויה הזאת. לראמג'ו היה חשוב מאוד מה שאנשים אחרים חשבו אודותיו. לאחר זאת, לא היה לו איכפת כלל. היה זה אחד הדברים שעזרו לו להתקרב אל המורה שלו.

שתיקתו של מהר באבא

בסוף חודש יוני שנת 1925, מסר מהר באבא הודעה חשובה לגברים ולנשים שחיו עימו במהראבאד. במשך שנה שלימה הוא אמור לשמור על שתיקה – הוא לא יבטא אף לא מילה אחת. הוא אמר שזהו חלק מהעבודה שעליו לעשות בעולם בזמן הזה.

מהרה ושאר הנשים אהבו את קולו הנעים של מהר באבא. הן נהנו תמיד מבדיחותיו של באבא, משירתו והעקיצות שהיה שולח לאחרים. הן פשוט לא העלו בדעתן שהוא יהיה שרוי בשתיקה. "לכל היותר", הן אמרו, "הוא ישתוק חודש אחד".
אולם הן טעו. בתשיעי ליולי נתן מהר באבא את ההנחיות הסופיות לתלמידיו המקורבים. הוא אמר להם מה עליהם לעשות בדיוק בשעה שהוא ישמור על שתיקה.
"הקשיבו היטב לקולי", אמר באבא, "לא תשמעו אותו הרבה זמן". אז הוא פנה לפוש בחדרו למשך הלילה. ביום המחרת, העשירי ליולי, התעורר מהר באבא כרגיל. אולם במקום לדבר, הוא החווה סימנים בידיו וכתב על לוח קטן. זה היה היום הראשון לשתיקתו של מהר באבא. אולם זה לא ארך חודש אחד, ואפילו לא רק שנה אחת. זה נמשך לאורך ארבעים וארבע שנים – לכל אורך חייו של מהר באבא.
במשך השנה הראשונה לשתיקתו של מהר באבא, הוא החל לכתוב ספר. הוא כתב מעט כל יום. לפעמים הוא היה יושב בתוך שולחן עץ גדול שהיה סגור בצדדיו. לעתים הוא כתב בלילות כשכל השאר נמו את שנתם. זה היה ספר סודי. אנשים בודדים מאוד ראו אותו. כיום איש אינו יודע היכן הוא מצוי.
כשסיים את הספר, מהר באבא פסק גם לכתוב כפי שחדל לדבר. הדבר היחידי אותו המשיך לכתוב לעתים היה שמו:

הוא תמיד חתם בשם אותו קיבל כשנולד (מרוואן שאריאר איראני), ולא את השם "מהר באבא", שתלמידיו העניקו לו.

מאוחר יותר, מישהו הכין למהר באבא לוח אלפבית. היה זה לוח עץ קטן עם אותיות האלפבית של השפה האנגלית שנצבעו עליו. באבא היה מצביע על האותיות, אחת

אחרי השנייה, כדי לאיית את המילים אותן ביקש לומר. הוא היה עושה זאת בקלות ובמהירות רבה. שנים רבות לאחר מכן הוא נטש את לוח האלפבית, והשתמש רק בשפת סימני ידיים כדי לבטא את אשר חפץ להגיד. לפיכך, אם אתם קוראים שמהר באבא "אמר" משהו אחרי חודש יולי 1925, הינכם יודעים שהוא לא אמר זאת בקולו. הוא כתב זאת, הכתיב את המילים על לוח האלפבית שלו, או שהחווה את רצונו בתנועות ידיים. לפעמים מהר באבא היה מזמין אנשים לקחת חלק בשתיקתו. הוא היה אומר להם לא לדבר ביום מסויים. העשירי ביולי, היום שבו מהר באבא חדל לדבר, ידוע בשם "יום השתיקה". לעתים קרובות ביקש באבא מאנשים לשמור על שתיקה ביום זה.

באבא מביע קורת רוח

לא היה זה תמיד קל לזכור שלא לדבר! נילו, אחד מתלמידיו של באבא, שמר על שתיקה כשאדם בשם עלי שאה התקרב אליו. "מדוע אינך מדבר?" שאל עלי שאה, "קרה לך משהו?" "לא", ענה ד"ר נילו, ששכח לגמרי כי הוא מדבר בקולו, "אני פשוט לא אמור לדבר היום!"

יום אחד שאל מהר באבא את תלמידיו הגברים שאלה זו: "מדוע אנשים צועקים זה על זה כשהם כועסים?" האנשים חשבו זמן מה על כך. "אנחנו מאבדים את שלוות רוחנו", סבר מישהו, "זאת הסיבה שאנו צועקים". "אולם מדוע אתה צועק כשהוא נמצא ממש לידך?" תמה באבא. "האם אינך יכול לדבר איתו בקול נמוך? מדוע הינך צועק על האדם כשאתה כועס?"

באבא מסמן - "אתה, שם"

האנשים המשיכו לדון בכך, אולם שום תשובה לא סיפקה את באבא. לבסוף הוא נתן את ההסבר הזה: "כששני אנשים כועסים", אמר באבא, "ליבותיהם מתרחקים מאוד זה מזה. וכדי להתגבר על הפער הזה, עליהם לצעוק – כדי שיוכלו לשמוע זה את זה. ככל שזעמם הולך וגובר, כך עליהם לצעוק יותר חזק – כדי שישמעו זה את זה במרחק הגדול שנוצר".

אז שאל באבא, "מה קורה כששני אנשים

באבא מתווה מילה
על כף ידו

מתאהבים? הם אינם צועקים זה על זה. הם מדברים ברכות. מדוע? משום שליבותיהם קרובים מאוד. המרחק ביניהם קטן מאוד״.
המשיך באבא, ״וכשאהבתם של האנשים מתעצמת, מה קורה? הם אינם מדברים – הם רק מתלחשים. והם יכולים להתקרב עוד יותר באהבתם. לבסוף הם אפילו לא צריכים להתלחש. הם פשוט מתבוננים זה בזו. זה הכול. זוהי מידת הקירבה ששני אנשים יכולים לחוש כשהם אוהבים זה את זה״.
אזי אמר באבא, ״עד כמה קרוב אני אליכם! אני קרוב אליכם יותר מאשר נשימתכם. מה הצורך שיש לי לדבר?״

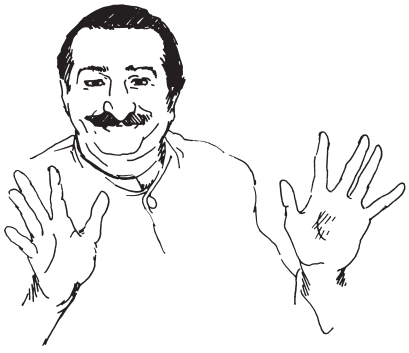

באבא שואל: ״האם אתה מרוצה?״

החזק היטב!

בשנת 1928 פתח מהר באבא בית ספר במהראבאד. היה זה בית ספר לנערים מארצות שונות. לחלק אחד מבית הספר קראו פְּרֶם אָשְׁרָאם. משמעותו "מקום עבור אלו האוהבים את אלוהים". מהר באבא לא רצה רק ללמד את הנערים את תכנית הלימודים הרגילה. הוא חפץ ללמד אותם גם על אהבת אלוהים.

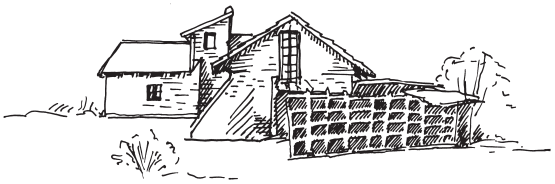

בית הספר "אהבה"

אחד התלמידים היה נער מפרס (אירן). שמו היה אֶסְפַּנְדִיאָר, והוא בא לבית ספרו של באבא יחד עם שלושה עשר נערים נוספים מעירו.

עד מהרה נפתחו הכיתות. אספנדיאר ושאר התלמידים היו עסוקים בשיעוריהם. לפעמים קראו המורים בפניהם שירים על אודות אלוהים. תוכנו של אחד מהשירים הביע שאדם יכול לאהוב את אלוהים עד כדי כך שאין הוא רואה דבר פרט לאלוהים.

מהר באבא ותלמידי בית הספר "אהבה"

"האם זה נכון?" שאל אספנדיאר את מורהו.
"כן", ענה המורה.

הדבר נגע עמוקות ללבו של אספנדיאר. לאחר זאת הוא חדל מעבודתו הרגילה כתלמיד בכיתה והחל לחזור על שם אלוהים כל הזמן. הוא שקע עמוק כל כך באמירת שם אלוהים עד שאפילו לא חש במורה ובשאר הילדים.

כמה ימים חלפו בצורה זאת. לבסוף מנהל בית הספר פנה אל מהר באבא.
"אספאנדיאר אינו שם לב אל לימודיו", הוא אמר לבאבא. "מה עלי לעשות?"
באבא הלך לכיתה לראות את אספנדיאר. "מדוע אינך לומד?" הוא שאל.
"אינני יכול", ענה הנער.
"האם אתה מלא געגועים הביתה? האם אתה חפץ לשוב הביתה אל משפחתך?" שאל באבא.
"לא", ענה הנער.
"אם כך, מהי הבעיה? מדוע אינך לומד?"
ואספנדיאר אמר לו, "אני חפץ להתקרב אל אלוהים".
"טוב ויפה", אמר באבא כשהוא מחייך. "אם הינך חפץ בזה כל כך, אני אתן לך את זה. אולם רק אם תציית לי ותקשיב למה שאומר".

הוא אחז ביד הנער והוביל אותו החוצה. הוא הורה להביא את העגלה הקטנה שנשמרה בסמוך. לעתים נהג באבא לשבת בעגלה בשעה שהנערים משכו אותה מסביב בהנאה.

באבא התיישב בעגלה וביקש מאספנדיאר לשבת לידו. הנער החל לטפס פנימה, אולם הוא הבחין כי אין מספיק מקום ליד באבא כדי שגם הוא יישב. העגלה לא הייתה מספיק גדולה. כך עמד אספנדיאר על רצפת העגלה סמוך לבאבא.
"אחוז היטב", אמר לו באבא.
כמה מהתלמידים האחרים החלו למשוך את העגלה במעלה הדרך אל ראש הגבעה. הדרך הייתה מלאה באבנים קטנות.

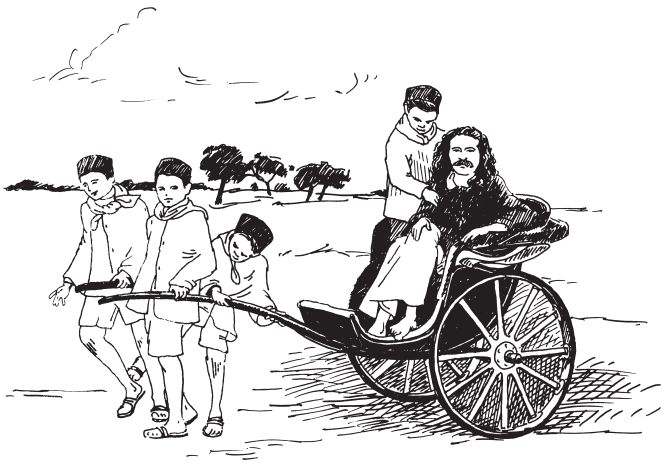

אספנדיאר היה חייב להאחז בחוזקה בבאבא

אספנדיאר מצא שעליו לאחוז בחוזקה בידו של באבא אחרת יאבד את אחיזתו.

כשהגיעו לראש הגבעה, אמר באבא, "האם ראית את המהמורות שבדרך? לולא אחזת בידי, היית נופל החוצה. באותו האופן, אם אתה חפץ להתקרב אל אלוהים, עליך לציית למורה באופן מוחלט".

הייתה זאת אחת מהדרכים בהן נקט באבא כדי ללמד את הנערים בבית ספרו. אספנדיאר נוכח לדעת כי אם ייצמד לבאבא כשהוא מציית כפי שאחז בזרועו של באבא בעגלה, באבא יסייע לו להתקרב אל אלוהים.

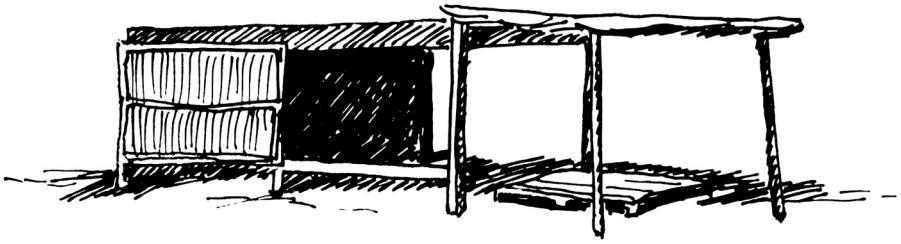

שולחן העץ הגדול

"האהבה קוראת לי לבוא אל המערב"

הייתה זאת שנת 1931 באנגליה. אישה בשם קִיטִי דֵיוִי ואחיה הֶרְבֶּרְט בילו את חופשתם בחווה בדרום אנגליה. החווה הייתה מקום נחמד ושליו, ממוקמת הרחק מהערים ולא רחוק מהים. בעליה היה אדם בשם מֶרֶדִית סְטָאר. הוא נהג להזמין לשם אנשים להשתקעות במדיטציה וללמוד על אודות עניינים רוחניים.

מרדית שב זה עתה מטיול להודו. הוא דיבר ארוכות על אודות מורה רוחני אותו פגש שם. תמונת האיש הייתה תלויה מעל האח. פניו היו יפות עם עיניים חומות גדולות, שיער גולש ושפם גדול. שם האיש היה מהר באבא.

האהבה היא שמזמינה אותי למערב

אורחת אחרת בחווה הייתה מוֹרָה לבלט בשם מרגרט קְרֵייסְק. מרגרט, קיטי והרברט גילו עניין רב במה שמרדית סיפר להם. הם בילו ערבים רבים ליד האח המבוערת כשהם מדברים על מהר באבא. הם כולם קיוו לפגוש אותו כשהוא יבוא לאנגליה בעוד כשנתיים.
אולם כמה חודשים לאחר מכן קיבל מרדית מברק פתאומי מבאבא. "האהבה קוראת לי לבוא אל המערב", נאמר בו. "עשה את ההכנות לבואי".

מרדית אמר להרברט, קיטי ומרגרט כי מהר באבא עומד להגיע לאנגליה. הם התרגשו מאוד לידיעה שבקרוב יוכלו לראות את מהר באבא. הם החלו לערוך תכניות לביקורו, ומרדית הזמין אנשים רבים לבוא לחווה כדי לפגוש את באבא. הרברט וקיטי ארגנו לבאבא מקום לשהות בו בבית הוריהם בשעה שיבקר בלונדון.

בסופו של דבר היום הגדול הגיע. ספינתו של מהר באבא עגנה במרסיי, צרפת, הרברט ומרדית חיכו במזח כדי לפגוש אותו. משם נסעה החבורה ללונדון ברכבת. קיטי פגשה את הקבוצה ברציף של תחנת ויקטוריה שבלונדון. היא הצליחה להשיג את הרכבת ממש ברגע בו מהר באבא ירד ממנה. היא ראתה איש צעיר דק גו, לבוש בשמלה ארוכה ולבנה, מעיל פרווה קצר וסנדלים. לראשו הוא חבש טורבן ורוד.

הרברט ומרדית לקחו את באבא לסיבוב במונית כדי שיראה את האתרים

החשובים שבלונדון. קיטי נסעה בעקבותיהם במכונית אחרת שאליה העמיסו את חפצי הקבוצה. כשהמונית של באבא הגיעה לבית משפחת דייוי, מרגרט המתינה להם ליד הדלת. באבא שלח למרגרט חיוך חפוז ונכנס הביתה.

זמן מה לאחר מכן הוא הזמין את מרגרט פנימה כדי שתראה אותו. היא הייתה נרגשת בתחילה ולא ידעה כיצד לפנות אליו. אולם ברגע שנכנסה לחדר, היא נכבשה כולה בשטף האהבה שהיא חשה שנובעת ממנו. גם קיטי נקראה פנימה כדי לראות את באבא. עיניה מלאו דמעות, ופניו העדינות של באבא והתנהגותו ריגשו אותה עמוקות.
לאחר ארוחת הערב נפגשו כולם בסטודיו של הרברט בעלית הגג. כולם ישבו על כרים על הריצפה כשהרברט ניגן את תקליטיו האהובים לבאבא – קוראלים של באך ושירי נשמה כושיים כמו "Swing low, Sweet Chariot", ו- "Steal Away to Jesus". היה זה ערב רגוע מלא בשמחה מחמת נוכחותו של באבא ואהבתו. איש לא חש בצורך להתבטא במילים.

לבסוף החווה באבא כי הגיעה השעה שעל כולם להיכנס למיטותיהם. היה עליהם לקום השכם בבוקר כדי להגיע אל חוותו של מרדית. באבא עצר לרגע בסף הדלת, הסתובב קלות וראה את מרגרט וקיטי עומדות מאחוריו.

לאט לאט הוא הכתיב על לוח האלפבית, "האם אתן מאושרות?"
"כן", הן ענו.
"הסירו דאגה מלבכן", הוא איית, "אני אעזור לכן".

באמצע הלילה התעוררה מרגרט בבהלה וגילתה כי קיטי מנערת אותה. עיניה של קיטי היו מלאות דמעות.

"קיטי! מה קרה?" שאלה מרגרט. "האם משהו אינו כשורה? מדוע את בוכה?"
"הוא כל כך נפלא", ענתה קיטי, "הוא יפה תואר כל כך!"
בימים הבאים נפגש מהר באבא עם אנשים רבים באנגליה ובאמריקה. היה זה הראשון מבין מסעות מרובים שהוא התכונן לערוך במערב. כמה מהאנשים שנפגשו עם מהר באבא באותו זמן הפכו מאוחר יותר תלמידיו.

אחת מהן, דֶלְיָה דֶה-לַיאון, תיארה איך היה זה לפגוש את מהר באבא לראשונה:
"הייתי המומה מיופיו ומאישיותו הנפלאה. ראיתי לפני כן את פניו בחלומותיי .... במשך השבוע בו שהה בלונדון ראיתי אותו יומיום .... כל אחד וכל דבר התאדו ממוחי פרט לבאבא. רק הוא בלבדו נראה ממשי – בן אדם מושלם .... כשצפיתי

באנשים החולפים ברחוב, חשבתי, 'באבא נמצא בעולם והם לא יודעים זאת. עד כמה מוזר הדבר שזה קורה לי' ".

באבא ובני המערב

סיפורם של שיכורי האלוהים

לאחר שחזר מהר באבא ממסעותיו אל המערב, הוא ותלמידיו החלו לטפל בקבוצה של אנשים שהיו בלתי שפויים, או משוגעים. על פי מהר באבא כמה מהאנשים היו שונים מהשאר. באבא כינה אותם בשם מַאסְטים (שיכורי אלוהים).

ספורם של
"שיכורי האלוהים"

אם אני או אתם היינו פוגשים את האנשים האלו, היינו סבורים שהם קצת משוגעים. היינו מוצאים אותם חיים במקומות מטונפים מאוד או משוטטים ברחובות. הם יכולים להיות חצי לבושים, או לבושים בצורה מוזרה. (מאסט אחד נהג ללבוש שנים עשר מעילים, אחד על גבי השני). המאסטים לא היו מעניקים לנו שום תשומת לב. הם עשויים לומר שטויות או לדבר ברמזים. ייתכן והיינו רואים חלק מהם אוסף דברים מוזרים כמו זבל או בולעים מטבעות מתכת.

למרבה המזל באבא הבחין כי המאסטים אינם אנשים משוגעים רגילים. הוא אמר לתלמידיו כי המאסטים הינם למעשה אוהבי אלוהים גדולים. הוא אמר כי אהבתם לאלוהים הייתה כל כך נואשת עד שמוחותיהם איבדו את שיווי המשקל.

מהר באבא אהב את המאסטים ורצה לעזור להם. במהלך שנות הארבעים הוא והתלמידים נסעו בכל רחבי הודו בחיפושים אחרי האנשים הללו. המסעות אחר המאסטים היו ארוכים ומייגעים. התלמידים נאלצו לעתים קרובות לנסוע מרחקים ארוכים ללא מאכל או משקה. לא רק שבאבא פגש במאות מאסטים, אלא גם הביא אחדים מהם כדי שיחיו עימו.

אחד מהמאסטים האהובים על באבא היה איש זקן וחביב בשם צ׳אטי באבא. באבא ותלמידיו פגשו אותו לראשונה נודד לאורך דרך המלך בדרום הודו. לא היה זה קל תמיד לשכנע מאסטים בדומה לצ׳אטי באבא לעשות מה שבאבא חפץ. התלמידים הזמינו את האיש הזקן לעזוב את ביתו ולהצטרף אליהם. בתחילה סרב

צ׳אטי באבא, אולם לאחר השתדלויות מרובות הוא הסכים להיכנס למכוניתם ולנסוע. למרות זאת, הודיע לפתע צ׳אטי באבא באמצע הלילה כי הוא יוצא החוצה לטיול. במשך ארבע שעות הוא נדד ברחבי העיר ומחוצה לה אל האיזור הכפרי לפני שהצליחו התלמידים להשיבו בחזרה. מאחר וקשה יותר לשוחח עם מאסט מאשר עם אדם רגיל, אתם יכולים לשער בנפשכם מה עבר עליהם לפני שצ׳אטי באבא הגיע שלם ובריא אל באבא.

צ׳אטי באבא

מהר באבא הכין מקום מיוחד למגורים עבור צ׳אטי באבא ושאר המאסטים. היה זה מקום קטן בגן מוקף במחיצות במבוק. באבא הפך את אחת הפינות למעין בית תה. הוא כינה את זה ״מלון מאסט״. כאן חשו המאסטים כמו בבית. הם היו באים אל ״מלון מאסט״ בכל שעה של היום או הלילה, והתלמידים היו מגישים להם תה, סיגריות או כל מה שחפצו בו.

כשבא צ׳אטי באבא לראשונה לחיות עם באבא, הוא עשה לו מינהג לשבת לבדו בסימטה שמאחורי שאר הבניינים. שם הוא היה יושב שעות, מגחך לעצמו ומשרטט סימנים על הקרקע. כדי שתהיה למאסט יותר פרטיות, נתן באבא לצ׳אטי באבא את הבקתה שלו עם מיטה נוחה. ואולם המאסט העדיף לשבת בחוץ. לפעמים בשעות הלילה, גם כששרר קור עז והתלמידים נתנו לו שמיכות רבות, הם היו רואים אותו בחוץ, ערום עד למותניו, צוחק ומדבר אל עצמו. פעם הם אפילו ראו אותו יוצק מי קרח על מיטתו ומתיישב על המיטה הרטובה.

לעתים קרובות כשמהר באבא עבד עם המאסטים, הוא היה נוהג לרחוץ אותם. לא היה זה כמו רחצה באמבטיה. המאסט היה יושב במקום הרחצה כשבאבא היה מקרצף אותו בסבון. אז באבא היה שוטף ממנו את הסבון עם דלי מים. באבא רחץ את צ׳אטי באבא בכל יום. המאסט אהב את האמבטיה שלו כל כך עד שבאבא היה ממשיך ויוצק חמישים דליי מים – ואפילו עד מאתים דליי מים – שהוא שפך על גופו! לאחר הרחצה אהב צ׳אטי באבא לחפון בידיו עפר ולשפוך אותו על ראשו. באבא לא מנע בעדו מלעשות כן אף פעם. למעשה, הוא דאג שלצ׳אטי באבא יהיה הרבה עפר. חמישה עשר סלים הושמו בחדרו בכל יום.

בכל עת שעבד מהר באבא עם צ׳אטי באבא או עם כל אחד מהמאסטים האחרים, הוא לא היה מרשה לאף אדם אחר להיות נוכח. המאסט ובאבא היו ישובים בדממה בחדרו של באבא בשעה שאחד התלמידים המתין בחוץ. יום אחד צ׳אטי

באבא שהה בחדרו של באבא כשעתיים כשארוץ', אחד מהתלמידים, שמע לבסוף קול מבפנים. כשקם לפתוח את הדלת, יצא פתאום צ'אטי באבא מהחדר והתחכך בו. ברגע שצ'אטי באבא נגע בו, חטף ארוץ' מהלומה אדירה, כאילו שספג מכת חשמל. באבא לא הסביר אף פעם למה זה קרה או מה משמעות הדבר. אולם ייתכן וזו הסיבה שבאבא לא איפשר אף פעם לאדם נוסף לשהות בחדר כשעבד עם אחד מהמאסטים.

התלמידים חיבבו מאוד את צ'אטי באבא. כמו כל אחד מהמאסטים, הוא היה בעל אישיות מיוחדת משלו. הוא שהה שנתיים עם מהר באבא. בסיום, הוא וכמעט כל שאר המאסטים חזרו לבתיהם.

למרות שמהר באבא אמר דברים רבים על אודות המאסטים, הוא גילה מעט מאוד על אודות עבודתו עימם. הוא אמר שהוא עזר למאסטים ושהם עזרו לו – כי הוא אהב את המאסטים ושהם אהבו אותו. כל השאר היה עניין אישי שבין מהר באבא והמאסטים.

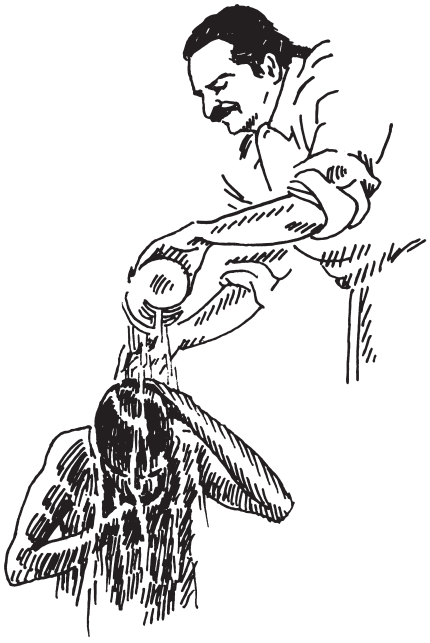

האיש הזקן והנסיעה ברכבת

באחד מן הימים נסע מהר באבא ברכבת דחוסת בני אדם עם שלושה מתלמידיו. באבא והאנשים היו ברי מזל שהצליחו לעלות על הרכבת. הרכבת הייתה דחוסה כל כך עד שאנשים נתלו על הדלתות מבחוץ. בקושי אפשר היה להיכנס פנימה – פרט לחלונות.

מהר באבא והאנשים נמצאו בעיצומו של מסע ארוך בעקבות המאסטים. הם היו כל כך עייפים, שאפילו מסע ברכבת עמוסה שכזאת היווה מנוחה בעבורם.
במסעות אלה בדרך כלל נהג מהר באבא להסוות את עצמו. הוא לבש בגדים שונים כך שאנשים לא יכלו לדעת מיהו. כעת הוא חבש כובע פרווה ולעיניו משקפי שמש.
לפתע פתאום צץ לו איש זקן עם זקן לבן וארוך ליד חלונו של באבא. האיש הזקן אחז בזרועותיו ילד בן חמש שנים.

האיש הזקן ברכבת

"בבקשה, הכניסו את הילד פנימה", התחנן האיש הזקן.
"בשום פנים ואופן לא!" זעקו בבהלה שאר הנוסעים שבקרון. "אין זה אפשרי. הקרון ממש חנוק".
הרכבת השמיעה את צפירתה. אט אט החלו גלגלי הרכבת לנוע. הזקן התמלא בייאוש.
"למען השם! קחו את הילד פנימה!" הוא זעק.

מייד רמז מהר באבא לאנשיו. הוא הורה לאנשים לעזור לאיש הזקן. בשעה ששאר הנוסעים הרימו קול מחאה, אנשיו של באבא הרימו את הילד מבעד לחלון. האיש הזקן בקושי הספיק לרוץ ולמצוא מקום להאחז בו מחוץ לרכבת.

בכל עת שעצרה הרכבת, בא האיש הזקן לחלונו של באבא כדי לראות אם הילד בסדר. באבא ראה עד כמה הוא מודאג. אז הוא אמר לאנשיו לרווח מקום גם עבור האיש הזקן. לאחר דחיפות ומירפוקים רבים, הם הצליחו להכניס גם אותו מבעד לחלון.

באבא הציע מקום לאיש הזקן לידו. האיש הזקן הודה לו והתיישב כשהילד רכוב

על ברכיו.
"מהיכן את בא?" שאל ארוץ', אחד מאנשיו של באבא.
"אני בא מגוּלְבָּארְגָא", ענה האיש הזקן.
ארוץ' ושאר האנשים הכירו את המקום.

גולבארגא היא עיר בדרום הודו. היא מפורסמת משום שפעם חי בה מורה מושלם.
הם תהו אם האיש הזקן ידע היכן הם יוכלו לאתר עוד כמה מאסטים.

"האם אתה מכיר מאסטים החיים בגולבארגא?" הם שאלו.
"מאסטים?" תהה האיש הזקן. "מדוע הינכם מתעניינים במאסטים? מהיכן אתם באים?"
"אחמדנאגאר", הם ענו.
"אחמדנאגאר!" קרא האיש הזקן. "האם לא שמעתם על מהר באבא?"

האיש הזקן ישב ליד מהר באבא

"אכן כן", הם ענו בזהירות כדי שזהותו של באבא לא תתגלה. "שמענו אודותיו".

"אההה!!" קרא האיש הזקן, "התביישו לכם! כיצד זה אתם מתרוצצים אחרי מאסטים ואנשים קדושים כשמהר באבא הינו סמוך כל כך אליכם? מאסטים הינם לא יותר מאשר משרתי אלוהים. מהר באבא יכול לתת לכם את אלוהים עצמו! איך זה שאתם גרים שם ולא איכפת לכם לבקר את מהר באבא? ראו, פעמיים עזבתי את ביתי כדי לבקרו בעצמי. פעם הוא שהה בארץ אחרת, ובפעם שנייה הוא לא ראה איש". המשיך האיש הזקן, "אני נחוש בדעתי לראותו לפני שאמות. אני מתכונן לקחת את כל משפחתי כדי שיראו אותו".

כשעצרה הרכבת בגולבארגא, הודה האיש לאנשיו של באבא על עזרתם לו ולילד. ואז הוא ירד מהרכבת.
"רוץ אחריו", רמז באבא לארוץ'. הוא ביקש מארוץ' לתת תמונה של באבא לאיש. האיש הזקן כבר עמד להיכנס לעגלה כשארוץ' השיג אותו.

"מהר באבא מבקש שתדע שהוא היה האיש שישב לידך ברכבת", אמר ארוץ'. הוא רוצה לתת לך את התמונה הזאת. כמו כן הוא רוצה שתדע שהוא מברך אותך ואת משפחתך. כעת אין עוד צורך עבורך לערוך את המסע המייגע כדי לראותו".

"מה?!" זעק האיש הזקן בחרון אף. "מדוע לא אמרתם לי זאת כשהייתי על הרכבת? תתביישו לכם! כל אותו זמן ישבתי ליד מהר באבא ולא אמרתם לי כלום!"

ברגע זה החלה הרכבת להזדחל מהתחנה. ארוץ' ידע שעליו לרוץ במהירות כדי להשיג אותה. הוא דהר חזרה אל הרכבת, והאיש הזקן רץ סמוך אליו.

ארוץ' השיג את הרכבת ממש ברגע שהיא יצאה מהתחנה. האיש הזקן התבונן למעלה וראה את מהר באבא מתכופף מבעד לחלון, הוא הסיר את כובעו ומשקפיו הכהים. חיוך רחב מילא את פניו.

פני האיש הזקן האירו באושר, וכאשר הרכבת יצאה, הניח מהר באבא את ידו על ראש האיש בברכה.

ארוחת בוקר בחיים החדשים

השכם בבוקר היה קר ולח. מהר באבא ובני לווייתו גלגלו את מצעיהם. וכשהם פנו אל הדרך המאובקת, השמש הציצה כבר מבעד לעצים. בשעה שהקבוצה התקדמה בדרכה, האירה השמש את הארץ בהילה בוהקת.

באבא וארוץ׳ הובילו. מאחוריהם פסעו הנשים. מאחור פסעו הגברים. בשעה זאת הארץ הייתה שוקטת ורגועה. הקול היחידי שנשמע היה טיפוף רגליהם על הדרך.

״יפה היא הארץ בעת זריחת החמה״, הירהר ארוץ׳ לעצמו כשפסע לצד באבא. ״אני חש כל כך חופשי״.

בלילה הקודם ישנו כולם במטע עצי מנגו. מי ידע היכן ישנו הלילה? כל שעניין אותם זה מה שמתרחש באותו רגע.

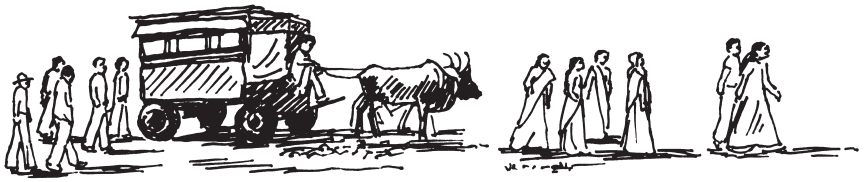

״החיים החדשים״

ארוץ׳ ושאר האנשים יצאו להרפתקאה חדשה עם מהר באבא. הם עזבו את בתיהם הישנים כדי להתחיל אופן חיים חדש עם באבא. הם לקחו עימם דברים מועטים. הם לא נזקקו לכסף, לעתים הם קיבצו את מזונם. הם סמכו אך ורק על שפיעת החסד האלוהי עליהם. ובלי להתחשב במה שהתרחש, הם הסכימו להיות תמיד בסבר פנים טובות. מהר באבא כינה את אורח החיים הזה כ״חיים החדשים״ שלו.

מעבר לשדות הבחין באבא בענן עשן דק המתרומם מהכפר הסמוך. הוא הצביע לכיוון הכפר. ״הביטו״, אמר באבא, ״הידליקו שם אש, ומבשלים את ארוחת

הבוקר. לכו ושאלו את האנשים אם הם יכולים לתת לנו משהו לאכול״.

ארוץ׳ חצה את השדה והגיע אל דלת פתוחה של סוכה קטנה. בפנים הייתה אישה זקנה.
״אימא, תני לנו בבקשה קצת אוכל״, ביקש ארוץ׳.

האישה הזקנה התבוננה בארוץ׳. הבעה נדהמת עלתה על פניה. היא לא אמרה דבר.
ארוץ׳ עמד לפנות לדרכו, אולם האישה הזקנה קראה לעברו, ״חכה בני, חכה!״ היא קראה. ״אני אתן לך משהו״.

היא החלה לפתוח בקדחתנות כמה קופסאות פח. הראשון בו היא התבוננה היה ריק. וכך גם השני והשלישי. אף לא אחת מהקופסאות הכילה מזון.

״אנא, אל תעזוב״, אמרה האישה הזקנה, ״מייד אשוב״.
ארוץ׳ התיישב ליד הדלת בהמתינו לאישה. כשחזרה, חיוך של שביעות רצון היה נסוך על פניה. היא נתנה לארוץ׳ קצת לחם טרי וירקות מבושלים חמים ומתובלים.
ארוץ׳ הודה לאישה הזקנה מקרב לב. אזי הוא מיהר אל מהר באבא והחבורה. כששמע באבא את הסיפור אודות האישה הזקנה, נגע הדבר לליבו.

״אוכל ממש טעים, האין זאת?״ הוא אמר. ״לאישה הזקנה הזאת היה אוכל מועט מאוד. אולם מחמת אהבתה, היא יצאה וביקשה משכניה מזון. היא קיבצה אותו עבורנו. מה עוד אנחנו יכולים לבקש בבוקר קר מאשר ארוחת בוקר כזאת?״

מתנה מאלוהים

באחד מהימים בתקופת ה״חיים החדשים״, עצרו מהר באבא ובני לווייתו בעיירה בדרום הודו. באבא היה צמא, וארוץ׳ פנה אל אחת מהחנויות כדי לקנות לו משקה עשוי מחלב קוקוס טרי. בשעה שארוץ׳ המתין, הוא שמע את בעל החנות מדבר בקול רם עם מישהו אחר. בעל החנות סיפר מה שקרה לאדם עשיר מאוד שאיבד את כל הונו והפך לעני מרוד. כשהביא ארוץ׳ את המשקה לבאבא, הוא נוכח לדעת שגם באבא שמע את סיפורו של בעל החנות.

כעת, אחד המאפיינים של עבודת מֶהֶר באבא בחיים החדשים היה לסייע לאנשים עניים או לכאלו שנזקקו לעזרה. באופן מיוחד ניסה באבא לעזור לאנשים שגאוותם מנעה בעדם מלבקש עזרה מאחרים. לפעמים הוא נתן להם כסף מקופה מיוחדת. הכסף ניתן לו על ידי אנשים שחפצו לסייע לו בעבודתו. מהר באבא חפץ לעזור לאיש שאיבד הכול. ״שוב ותברר מיהו״, רמז באבא. וארוץ׳ שב ושאל את בעל החנות לשם האיש.

באותו זמן סיים מהר באבא לשתות את המשקה. הגם שהאיש גר במרחק רב, באבא רצה לפגוש בו מייד. לאחר מסע ארוך ברכבת, הגיעו לעת ערב הוא ומלוויו למקום מושבו של האיש.

וכפי שזה התרחש, באותו ערב נחוג פסטיבל האורות בהודו, דִיוָואלי. כל הבתים בעיירה היו מוארים במנורות שמן קטנות. גם בעניים שבבתים היבהב אור קטן בחלון.

ארוץ׳ הלך לחפש את בית האיש בשעה שבאבא ושאר האנשים המתינו בתחנת הרכבת. כשמצא ארוץ׳ את הכתובת, הוא הופתע לגלות בית מידות מפואר. איש לבוש היטב פתח את הדלת. ארוץ׳ אמר לו את שם האיש אותו הוא מחפש. ״אני הוא האיש״, אמר האיש שבדלת. ״מה אתה רוצה?״ ״סלח לי״, אמר ארוץ׳, ״אני בוודאי טועה. אני מחפש מישהו בשם זה הזקוק לעזרה״.

״ובכן, כפי שאתה רואה, יש לי כל מה שנחוץ״, ענה האיש. ״אתה בוודאי טועה״. ארוץ׳ פנה לעזוב כשבן האיש נכנס לחדר.

״אני חושב שאני יודע את מי אתה מבקש״, אמר הנער. ״האיש אותו אתה מבקש

היה בעל הבית הזה. שמו דומה לשמנו. אבי בנה את הבית עבורו, אולם האיש איבד אז את כל כספו ונאלץ לוותר עליו״. האב נעץ מבט נוקב בבנו. ״סתום את הפה״, הוא אמר. אולם הנער המשיך, ״אני אראה לך היכן הוא גר כעת״.

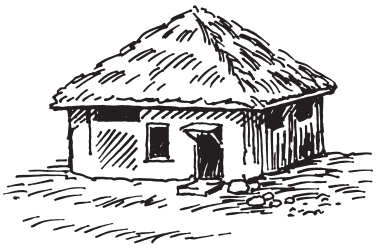

חסד מאלוהים

הנער הוביל את ארוץ׳ מבעד לרחובות המוארים עד שהגיעו לקצה העיירה. כאן עמד בית קטן, ושום אור לא נראה בחלונותיו. לאחר שהראה לארוץ׳ את הבית, חזר הנער לביתו.
ארוץ׳ התבונן מבעד לדלת הפתוחה. בפנים הוא ראה חדר ערום שבפינתו מבליחה מנורה קטנה. החפץ היחידי שנמצא בחדר היה פסל של האל קרישנה. לפני הפסל כרעה אישה צעירה. ״קרישנה אֲלי״, התפללה האישה, ״הינך אלוהים. בבקשה עזור לנו. אתה הוא תקוותנו היחידה״.

ארוץ׳ לא רצה להפריע לה, אולם הוא ידע שבאבא ממתין. ״סלחי לי״, ואמר את שם האיש אותו הוא חיפש. ״אחי הבכור חפץ לפגוש את האיש הזה״, אמר ארוץ׳. ״האם הוא גר כאן?״

״כן״, אמרה האישה. היא הובילה את ארוץ׳ לפינה בה היו שרועים איש ואישה על הריצפה. ״אלה הם הורי. הם חולים מאוד. מה אתה רוצה מאבי?״

״אחי הבכור חפץ לעזור לו״, ענה ארוץ׳. ״אולם כיצד זה הוא מכיר את אבי?״ היא שאלה.
״בבקשה הסירי דאגה מליבך״, ענה ארוץ׳. איננו אנשים זרים. אחי הבכור מכיר את אביך. הוא מחכה בתחנת הרכבת. אני אשוב עימו בעוד כשעה. בבקשה אל תעזבי לפני שנחזור״.

האישה הצעירה הבטיחה שלא תעזוב, וארוץ׳ הלך להביא את באבא. כרגיל, הם הביאו עימם דלי מים, כיור ומגבת נקייה.

באבא רוחץ את רגלי האב

בשעה שהאישה הצעירה התבוננה בהשתאות, החל באבא לשטוף את

רגלי אביה ולייבשם במגבת. (בהודו, רחיצת רגלי מישהו נחשבת לסימן של כבוד גדול. כשהוא העניק למישהו כסף, באבא נהג לרחוץ את רגליו בדרך כלל כדי להראות שאלוהים שוכן בקרבם).

באבא השתחווה והניח את מצחו על כפות רגליו של האיש. לבסוף הניח באבא על חזהו מעטפה שהכילה סכום כסף גדול.

"בבקשה קבלו את הכסף הזה כמתנה מאלוהים", אמר ארוץ', מדבר בשם באבא, "ותחייבו אותו". (משמעות הדבר הייתה שהאיש לא הצטרך להחזיר את הכסף. למעשה, כשהוא מקבל את זה, הוא עושה לאלוהים טובה).

כשמהר באבא וארוץ' עזבו את הבית, הם שמעו את בכייתה של האישה. קולה נשבר מדמעות של שמחה.

"קרישנה אֵלי", היא בכתה. "מעולם לא ידעתי שהינך טוב לב כל כך. עוד לא הספקתי לסיים את בקשתי אליך לעזרה ומייד שלחת אותה אלי".

חשב לעצמו ארוץ', "אין לה מושג כי האל קרישנה האמיתי ענה לתפילותיה ובא היום לביתה".

ביתו של מהר באבא במערב

"מה דעתך אליזבת, האם את חושבת שזהו המקום?" שאלה נורינה, כששתי הנשים נסעו על גשר "שער הזהב" שבסן פרנציסקו. "לפי מה שהאנשים אומרים, מזג האוויר בקליפורניה הינו בסדר גמור". "אינני יודעת", ענתה אליזבת, "נראה לי שפשוט נצטרך לראות".

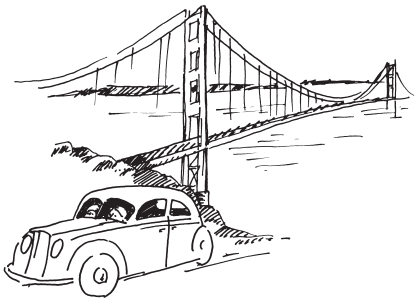

אליזבת פָּאטֶרסוֹן ונוֹרִינָה מַצָ'אבֶּלי נסעו להן בצפון קליפורניה. מהר באבא שלח אותן בשנת 1941 לאתר ברחבי ארצות הברית מקום לעבודתו במערב. הוא אמר להן לחפש מקום שאליו יוכל לבוא ולשהות במחיצת תלמידיו מהמערב והמזרח לשנה או שנתיים. המקום יהיה ביתו בזמן שהוא יהיה שם.

לאליזבת ונורינה התלוותה ידידה בשם רַבִּיאָה מרטין, שקיוותה למצוא חלקת אדמה באיזור. תוך כדי המסע, הן דנו בחמשת התנאים שבאבא נתן להן. זאת הייתה חייבת להיות חלקת קרקע שאף אחד עדיין לא התגורר בה מקודם. מזג האוויר חייב להיות נוח. הכרחי שיהיו שם מים בשפע. האדמה חייבת להיות טובה. החלקה צריכה להיות גדולה מספיק ולהינתן לבאבא "מקרב לב", באהבה. בעודן משוחחות, הצמידה אליזבת את מעילה לגופה. מזג האוויר באותו יום היה קריר באופן בלתי רגיל. למעשה זה גרם לשיניה של רביאה מרטין לנקוש. וכך אליזבת ונורינה נסעו לדרום קליפורניה ובחנו שם חלקות אדמה נוספות. אולם אף לא אחת נראתה כמתאימה.

חיפושיהן הובילו אותן בכל רחבי ארצות הברית. באיזורים מסוימים האדמה לא הייתה טובה. באחרים, לא היה מים. הן חיפשו וחיפשו במשך שלוש שנים, אולם בכל מקום אותו בחנו היה לפחות דבר אחד שאינו מתאים. ואז, באחד האביבים, הן ביקרו את אביהּ של אליזבת, סימוֹן צַ'אפִין. היה לו בית בעיירה המתפתחת שבמירטל ביץ', דרום קרולינה. הן סיפרו לו על אודות חיפושיהן אחר מרכז שיהיה למהר באבא.

האגם במרכז מהר

"היודעות אתן", אמר מר צ'אפין, "ישנו מקום נחמד מעט צפונה מכאן. הוא צמוד ממש לאוקיאנוס, ויש בו שבעה אגמי מים מתוקים ושפע של חיות בר". עיניה של אליזבת אורו. "האם חי שם פעם מישהו?" "לא", ענה אביה. "אפילו אין דרכים המובילות לשם – פרט לדרך המלך העתיקה. זהו שביל שבו עברו הסוסים בתקופות הקולוניאליות. ויש להניח שהיא מכוסה כעת בצמחייה." "זה נשמע מושלם!" קראה נורינה. "הבה נלך ונתבונן במקום".

אולם היה קל יותר לומר זאת מלבצע. בתחילה ביקשו אליזבת ונורינה מאדם בשם בריאן להסיע אותן אל חוף האוקיאנוס. הגאות החלה לפני שהם הצליחו להתקרב, והם נאלצו לשוב על עקבותיהם. למחרת שבו אליזבת ונורינה עם בנו של

בריאן, שהסכים להוביל אותן מבעד לסבך העצים בפורד הישנה שלו. האיש הצעיר נאלץ להשתמש בגרזן כדי לפלס כאת הדרך מבעד לסבך הענפים והשיחים שחסמו

הממגורה

את הדרך. המסע ארך זמן רב, אולם לבסוף הם הגיעו לגבעה שהשקיפה על הגדול שמביל שבעת האגמים.

אליזבת ונורינה בחנו בדממה את המים המנצנצים כאבנים יקרות. הן חייכו זו אל זו. הן ידעו שזהו המקום אחריו הן חיפשו. מזג האוויר בדרום קרולינה הינו חמים. האדמה והמים הינם טובים. ומר צ׳אפין קנה את האדמה ומסר אותה לבתו, ובכך איפשר לה בסופו של דבר להעניק את המקום למהר באבא ״מקרב הלב״.

אליזבת ונורינה שלחו את התכניות של החלקה למהר באבא בהודו. הוא אישר זאת והביע שביעות רצון מהחלטתן. הוא כינה את המקום ״המרכז הרוחני של מהר״. באותו זמן אמר מהר באבא כי המרכז נועד להיות מקום בו הוא יוכל להיפגש עם תלמידיו מהמזרח ומהמערב. לאחר מכן, לפי הנחייתו של מהר באבא, זה גם הפך למקום נופש בו יוכלו האנשים למצוא מרגוע, לעסוק במדיטציה, ולגלות יותר אודות באבא.

לפני שמהר באבא יכול היה לבקר במרכז היה צורך לבצע עבודה רבה. היה צורך

לסלול דרכים, להניח כבלי חשמל. החשוב ביותר, לבנות בקתות עץ עבור האורחים. למרות שהיה קשה מאוד להשיג עץ לבניין במהלך מלחמת העולם השנייה, אליזבת ונורינה מצאו כמה בקתות מיותרות בשדה תעופה צבאי סמוך שהועמדו למכירה והעבירו אותן למרכז. עבור אולם פגישות הן מצאו אסם מעץ ברוש בעיירה סמוכה. הוא פורק לחלקים והורכב שוב במרכז. לבסוף הן בנו בית לבנים נאה עבור באבא בקצהו הצפוני של האגם. לבסוף הושלמה העבודה בשנת 1952. מהר באבא בא בחודש אפריל עם רבים מתלמידיו. מכל רחבי ארצות הברית הוזמנו אנשים לבוא למירטל ביץ׳ כדי לפגוש אותו, חלקם בפעם הראשונה. כשהגיע מהר באבא, הסיעה אותו אליזבת בכל רחבי המרכז במכוניתה. אזי היא הביאה אותו לביתו, שמוקם בנקודה הגבוהה ביותר במרכז, הצופה על האגם והאוקיאנוס. נורינה המתינה שם. בריאותה לא איפשרה לה לסייר במרכז יחד עם באבא. כשראה באבא את נורינה, הוא קרן. לאחר שחיבק אותה ואת אליזבת הוא אמר, ״ניתנו לי בתים רבים בזמן הזה... הנחתי את ראשי על הקרקע, בארמונות מפוארים, ועל רצפות בטון״.

אזי החווה באבא בידו לעבר המרכז. ״אבל זהו הבית״, הוא אמר, אותו אני אוהב במיוחד מכל הבתים משום שהוא נבנה עבורי באהבה כזאת. לעולם לא אעזוב. זכרו תמיד, שלא אעזוב״.

הבית של באבא

כיצד היה ישן מהר באבא

בכל לילה ולילה אחד מתלמידיו של מהר באבא היה ממונה על ידו כדי שישמור בזמן שהוא נרדם. שומר הלילה היה ישוב בסמוך לחדרו של באבא, ומוודא שאף אחד לא יטריד את מנוחתו של באבא. באבא נתן תמיד שלוש הוראות לשומר הלילה – לא לזוז, לא להקים שום רעש ולהישאר ער כל הלילה.

פעם אחת, אחד מהתלמידים ששמו בָּאהוּ שמר על באבא. באבא אמר לו, "אני עייף היום ואינני חש בטוב. לפיכך אבקשך שלא לעשות שום רעש. אל תזוז והישאר עירני". באבא חזר על ההוראות האלו חמש או שש פעמים. אז הוא הינחה את באהו לסגור את החלונות, לסגור את הדלת ולהתיישב מבחוץ על המרפסת. באהו לא התקשה להישאר עירני או לשמור על שקט מוחלט. אולם היה לו קשה מאוד לשבת כמו פסל זמן רב. יתושים זמזמו סביב פניו ועקצו אותו. אולם משמעות ההוראה של באבא הייתה שהוא אפילו לא יכול היה להרים את ידו כדי לסלקם.

בדרך כלל, כל רבע שעה בערך באבא היה מוחא כף כדי שבאהו ייכנס אליו. זה נתן לבאהו הזדמנות לזוז ולהימתח. אולם באותו לילה באבא לא מחא כף אחרי רבע שבע. חצי שעה חלפה. ואז עוד שעה. שעתיים. ועדיין באבא לא מחא כף. כל הזמן עקצו היתושים ובאהו התאבן לגמרי. לבסוף, אחרי שעתיים וחצי, באבא החל לנחור. "זוהי ההזדמנות שלי", חשב באהו. "לפחות אוכל לשנות את התנוחה בה אני יושב בכיסא". אט אט החל באהו להרים את רגלו מעל הקרקע. מבלי לעשות שום רעש, הוא הניע אותה באופן הקל ביותר. ברגע זה מחא באבא כף.

באהו נכנס לחדרו של באבא. "מדוע זזת?" שאל אותו באבא.
בתחילה באהו נדהם כל כך עד שלא היה מסוגל לומר מילה. הוא חשב לעצמו, "כיצד יכול היה באבא לדעת שזזתי? הדלת והחלון מוגפים. לא עשיתי שום רעש, וברור שבאבא ישן עמוקות".
באבא ידע מה חושב באהו ואמר לו "כשאני ישן, אני רואה את כל העולם. כיצד זה לא אראה אותך, הקרוב אלי כל כך?"

כך למד באהו כי שנתו של באבא לא הייתה כמו שלי או שלך. גם כשבאבא ישן ונחר, הוא ידע תמיד מה מתרחש סביבו.

פגישה עם חבר ותיק

נער בלונדיני קטן חיכה בקוצר רוח מחוץ לבקתת הלגונה במרכז הרוחני של מהר. היה זה בחודש מאי 1958, במהלך ביקורו השלישי של מהר באבא במרכז. בתוך הבקתה באבא קיבל בברכה קבוצות קטנות של מבקרים. מבחוץ כולם חיכו בתור עד שהגיע תורם להיכנס.

צ׳ארלס הציץ פנימה

הנער, ששמו היה צ׳ארלס הֵיינְס, הציץ בסקרנות לעבר הדלת המרושתת של הבקתה. הוא ניסה להגניב מבט לעבר האיש אותו הוא אמור היה לפגוש, אולם זה היה בלתי אפשרי. הוא היה רק בן שמונה, וכל אלו שלפניו היו גבוהים יותר.

באופן טבעי תהה צ׳ארלס מה מהר באבא יכול להיות. הוא שמע מעט אודותיו מפי אמו ואנשים אחרים במרכז. הוא ידע שבאבא בא מהודו וכי הוא חייב להיות אדם יוצא דופן.

לבסוף התקצר תור האנשים. צ׳ארלס מצא עצמו עומד לנוכח דלת הבקתה. הריהי ההזדמנות, חשב לעצמו. הוא הציץ פנימה, ומשהו בלתי רגיל התרחש. למרות שבאבא היה בן ששים וארבע באותו זמן, צ׳ארלס ראה איש צעיר ששערו וזקנו שופעים, לבוש כולו בלבן.

״הו, זהו ישוע״, חשב צ׳ארלס לעצמו. באבא נראה בדיוק כפי שצ׳ארלס דמיין לעצמו את דמות ישוע. לפני שהספיק להרהר בכך, שמע צ׳ארלס את שמו, והוא נכנס לבקתה.

במרכז החדר ישב מהר באבא. אולם, להפתעתו של צ׳ארלס, באבא נראה שונה לחלוטין ממה שהוא ראה לראשונה. באבא היה זקן יותר, ולא היה לו זקן. הוא היה לבוש במעיל ורוד, ושערו היה אסוף לאחור. כשראה באבא את צ׳ארלס, הוא

פגישה עם ידיד ותיק

קרן משמחה ופתח את ידיו לרווחה. למרות שצ׳ארלס היה בדרך כלל נער ביישן, הוא רץ היישר אל זרועותיו של באבא. הוא חש שבאבא הינו חבר וותיק, ממש מההתחלה.

״האם תחפוץ לבוא להיכן שאני חי?״ שאל באבא, בהצביעו אל ליבו.
צ׳ארלס חשב מייד על הודו. ״כמובן שכן, באבא״, הוא אמר.

באבא חייך, ״אתה תבוא״, הוא אמר.

אזי הניף באבא את ידו גבוה באוויר. ״גדלת כל כך גבוה״, הוא החווה. למרות שהם מעולם לא נפגשו, לא נראה שום דבר משונה שבאבא ידע זאת. צ׳ארלס חש כאילו שהוא תמיד הכיר את מהר באבא ושבאבא תמיד הכיר אותו.

מאותו רגע ואילך, צ׳ארלס חפץ להיות יחד עם מהר באבא עד כמה שאפשר. עד לסיום ביקורו של באבא, בכל הזדמנות שהייתה לו, ניסה צ׳ארלס להיות סמוך למהר באבא כדי שיוכל לראותו.

הזמן אותו אהב צ׳ארלס ביותר הייתה מסיבה שערך מהר באבא במרכז לכל הילדים. גם מבוגרים יכלו לבוא, אבל רק אם התלוו לילד. המסיבה נערכה בחוף תחת עץ ליד הנדנדה של הילדים. צ׳ארלס ועוד כארבעים ילדים נוספים ישבו סביב באבא ליד שולחן ארוך. הייתה שם עוגת יום הולדת ענקית והמון לימונדה. המבוגרים עמדו ברקע בזמן שבאבא נתן את כל כולו לילדים. אחד אחד הוא חבקם, לאחר מכן הוא פרס את העוגה ומילא כוסות בלימונדה.

אחרי שכולם נהנו שיחק באבא משחק עם חתיכות של סוכריות קשות. הוא נתן לכל אחד מהילדים חתיכה כמתת ברכתו. אז הוא הטיל כמה חתיכות נוספות באוויר

כדי שהילדים יתפסו אותן. כמובן שצ׳ארלס נדחף לראש כדי שיהיה סמוך לבאבא. כשבאבא ראה זאת, עיניו נצצו. הוא אחז בחתיכת סוכרייה והיפנה אותה היישר אל צ׳ארלס.

צ׳ארלס התבונן בבאבא היטב, כשהחל באבא להטיל את הסוכרייה, מיהר צ׳ארלס לתפוס אותה. אולם ברגע האחרון גילה צ׳ארלס כי באבא הערים עליו! בשעה שהוא התבונן בפניו של באבא, ידו של באבא השליכה את הסוכרייה לכיוון ההפוך.

״מה?״ הקניט באבא את צ׳ארלס בחיוכו המהמם. ״האם לא תפסת אותה?״

באבא אחז בחתיכת סוכריה שנייה. למרות שבאבא כיוון אותה לעומת ילד אחר, התכונן צ׳ארלס לתפוס גם אותה. למרבה הפתעתו, הסוכרייה נחתה היישר לידיו! צ׳ארלס הגיע למסקנה שכדי לשחק את המשחק הזה עם באבא הוא חייב להיות זריז.

הגיעה השעה שבאבא הצטרך לשוב להודו. כשצ׳ארלס נפרד לשלום מבאבא, הוא נוכח לדעת שמשאלת ליבו היא לשוב עם מהר באבא להודו. מהר באבא היה האדם היחידי אותו הוא פגש שעימו חפץ להיות – הוא לא רצה לעולם להיפרד מנוכחותו.

בשבועות ובחודשים הבאים, צ׳ארלס מצא עצמו מהרהר רבות על אודות מהר באבא. הוא מצא שהוא ומהר באבא לא נפרדו למעשה לשלום. למרות שכעת הוא לא יכול היה לראות את באבא, חש צ׳ארלס כי בדרכים אחרות הוא קרוב אליו יותר מאי פעם.
לא היה זה סוף הסיפור. הייתה זו ההתחלה של פרק חיים מלא בחברות עם באבא.

הגונג שנדם

במאנדאלי הול (Mandali Hall) שבמהראבאד תלוי גונג נחושת ישן. הוא לא היה גדול, אולם בכל עת שמישהו היכה בו, הפיק הגונג צליל מתוק מצלצל שהמשיך להתרונן דקות ארוכות.
שלחו את הגונג מאנגליה למהר באבא. זה היה גונג שבו היו מצלצלים לארוחה, שאותו מצא אחיו של באבא, אדי, בחנות עתיקות ושלח אותו אליו.

כשהגיע הגונג בתחילה, אף אחד לא ידע מה לעשות איתו. באבא חיבב את הגונג ואהב את צלילו המתרונן. הוא צילצל בו פעמים רבות.
"הבה נשתמש בו לעיתות חירום", הוא אמר לאנשיו. "בכל עת שתשמעו אותו מצלצל, הפסיקו את כל מה שאתם עושים ובואו מייד".

לאחר זאת, מפעם לפעם, באבא היה אומר למישהו להכות בגונג. אזי כל האנשים היו נוטשים את עבודתם ורצו אל באבא.
"מה קרה?" הם שאלו.
"טוב מאוד שכולכם באתם", אמר באבא, ונצנוץ שובב בעיניו. "רציתי לבחון את הגונג – כדי לראות באיזו מהירות תגיעו".

באבא אהב לראות מי יגיע ראשון. והוא היה מתלוצץ עם האנשים על ההתעמלות שהם היו עושים בצורה זאת.

אזי, בחודש ינואר 1969, מקרה חרום אמיתי התרחש. זה חדשים אחדים שבריאותו של באבא התרופפה. עבודה קשה ביותר במשך השנים האחרונות עייפו את גופו. נראה היה כעת שהוא הולך ונחלש.

הגונג שנדם

רופאים נקרא אליו. אולם כשבאו לביקור, באבא נראה

חזק. לאחר שעזבו, הוא נראה שוב חלש.

באותם הימים צילצל הגונג לעתים קרובות כדי לכנס את הגברים בחדרו של באבא. בבוקר השלושים ואחד לינואר, צילצל הגונג בפעם האחרונה. כשנאספו התלמידים, התבדח באבא איתם אודות כל התרופות שבהם הלעיטו אותו. בצהריים החל גופו להיטלטל בפראות. כמה דקות לאחר מכן הוא סגר את פיו וחדל לנשום.

התלמידים עשו כל מה שביכולתם כדי להחיות את באבא. אולם לא היה בכך טעם. באבא נטש את גופו.

באותו לילה הם לקחו את גופתו של באבא למהראבאד. שבעה ימים ולילות הוא היה מונח בקבר כדי שכולם יוכלו לראותו. אנשים הגיעו מכל רחבי העולם כדי לחלוק את הכבוד האחרון למהר באבא לפני שגופו יכוסה סופית.

זמן רב לא ניסה אף אחד לצלצל שוב בגונג. אולם יום אחד, אחותו של באבא מָאנִי חלפה ליד הגונג. היא היכתה בו, כשהיא מצפה לשמוע את צילצולו המתוק. אולם למרבה הפתעתה, כל מה ששמעה היה קול עמום חסר חיים. הגונג נשמע חנוק ונטול רוח חיים!

מאני בחנה את הגונג בידיה. לא נראה היה שהוא שבור. כנראה, לאחר שצילצל בזמן שמהר באבא עזב את גופו, לא הייתה עוד שום סיבה עבור הגונג הזקן להמשיך לחיות. הוא מילא את תפקידו. כעת הוא לא רצה עוד לצלצל.

קברו של מהר באבא

הרועה הנאמן

בתחילה, לאחר שמהר באבא עזב את גופו, לתלמידים לא היה זמן לחשוב על עצמם. הם היו עסוקים מעל הראש בהשלמת העבודה שבאבא נתן להם. יותר מאוחר, במהראזאד, הם חשו עמוקות בחסרונו של מהר באבא.

ערב אחד, בזמן שקיעת החמה, מצאה מאני את ארוץ׳ כשהוא רוחץ את פניו בברז מחוץ לחדרו. היא אמרה משהו לארוץ׳, אולם הוא לא ענה. הוא פשוט ניגב את פניו במגבת שלו.
היא חיכתה בסבלנות, אולם במקום לענות, ארוץ׳ רמז למאני והחל לפסוע לעבר עץ המנגו לכיוון פאת השדה הסמוך.

מאני הייתה מופתעת. כל מה שארוץ׳ אמר ״בואי״, והיא פסעה בעקבותיו.
בשעה זאת כבר החשיך כל כך שהיא בקושי יכלה לראות משהו. היא עמדה בדממה לצד ארוץ׳ בפאתי השדה. לבסוף אמר ארוץ׳, ״האם את יכולה לשמוע?״ הוא שאל אותה.

מאני האזינה בקפידה. ואכן, מצידו השני של השדה, היא יכלה לשמוע קול רך ״בָּאָא-אָא, בָּאָא-אָא, בָּאָא-אָא״.

זה היה קולן של כבשים בשדה, וכאילו שהן היו קוראות בשמו של באבא. כששמעה אותן מאני, הדבר שימח אותה מאוד. ״אה, כן״, היא אמרה, ״אני שומעת״.

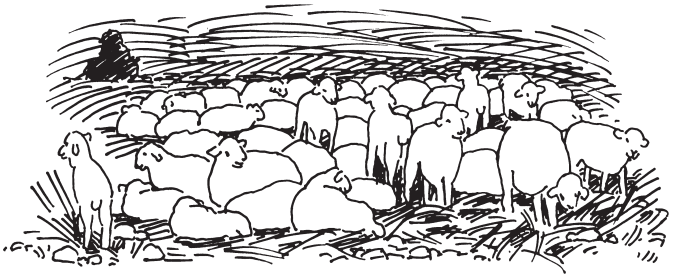

הרועה הנאמן

מאני וארוץ׳ ידעו שלפעמים נהגו הרועים להשאיר את עדר הכבשים בשדה. בדרך כלל הם נהגו להקים גדר של ענפים קוצניים. אזי הם הכניסו את העדר למכלאה כך שבעלי החיים יהיו מוגנים.

ארוץ׳ דיבר שוב. ״האם את מסוגלת לראות?״ הוא שאל.
מאני אימצה את עיניה. אחדות מהכבשים היו לבנות. הן נעו במקומן בחוסר מנוחה. בגלל זה היא הייתה מסוגלת לראות אותן.

״כן״, היא אמרה, ״אני יכולה לראות את הכבשים״.
״לא, הסתכלי שמאלה״, הצביע ארוץ׳. ״האם את יכולה לראות מה יש שם?״

זה היה ממש חשוך, אולם כשמאני התבוננה, היא ראתה דמות כהה יותר. זה נראה כמו סלע גדול, לא רחוק ממכלאת הכבשים.

המחשבות אצו במוחה של מאני. במרכז השדה לא נמצא שום סלע, היא חשבה. ולפתע היא נוכחה לדעת מה זה היה. זה לא היה סלע. זה היה בן אדם. מישהו ישב שם ללא תזוזה כסלע ושמיכה כרוכה סביבו.

״או, זהו הרועה!״ קראה מאני.

״אכן״, אישר ארוץ׳. ״משום שחשוך והכבשים אינן יכולות לראות, הן סבורות שהרועה נטש אותן. הן סבורות שהוא לא נמצא, הן חסרות מנוחה, קוראות לו ומחפשות אותו בכל מקום.
״אולם הרועה יָשוּב שם כל הזמן. הוא צופה על עדרו, ומגונן עליו. הוא ישב ככה, בשקט גמור, בכל משך הלילה. הוא לא ימוש משם.

״וכשיפציע השחר, ייראו הכבשים שרועם מעולם לא נטש אותן. הוא היה שם כל הזמן״.
זה עזר למאני להבין שמהר באבא לא עזב ממש. היא לא יכלה לראותו עוד, אולם, בדומה לרועה הנאמן, הוא היה עדיין שם. היה זה בדומה למה שמהר באבא אמר פעם:
״אל תאבדו את אמונתכם, אלא שימרו אותי בלבבכם. זיכרו, אני תמיד נמצא עימכם״.